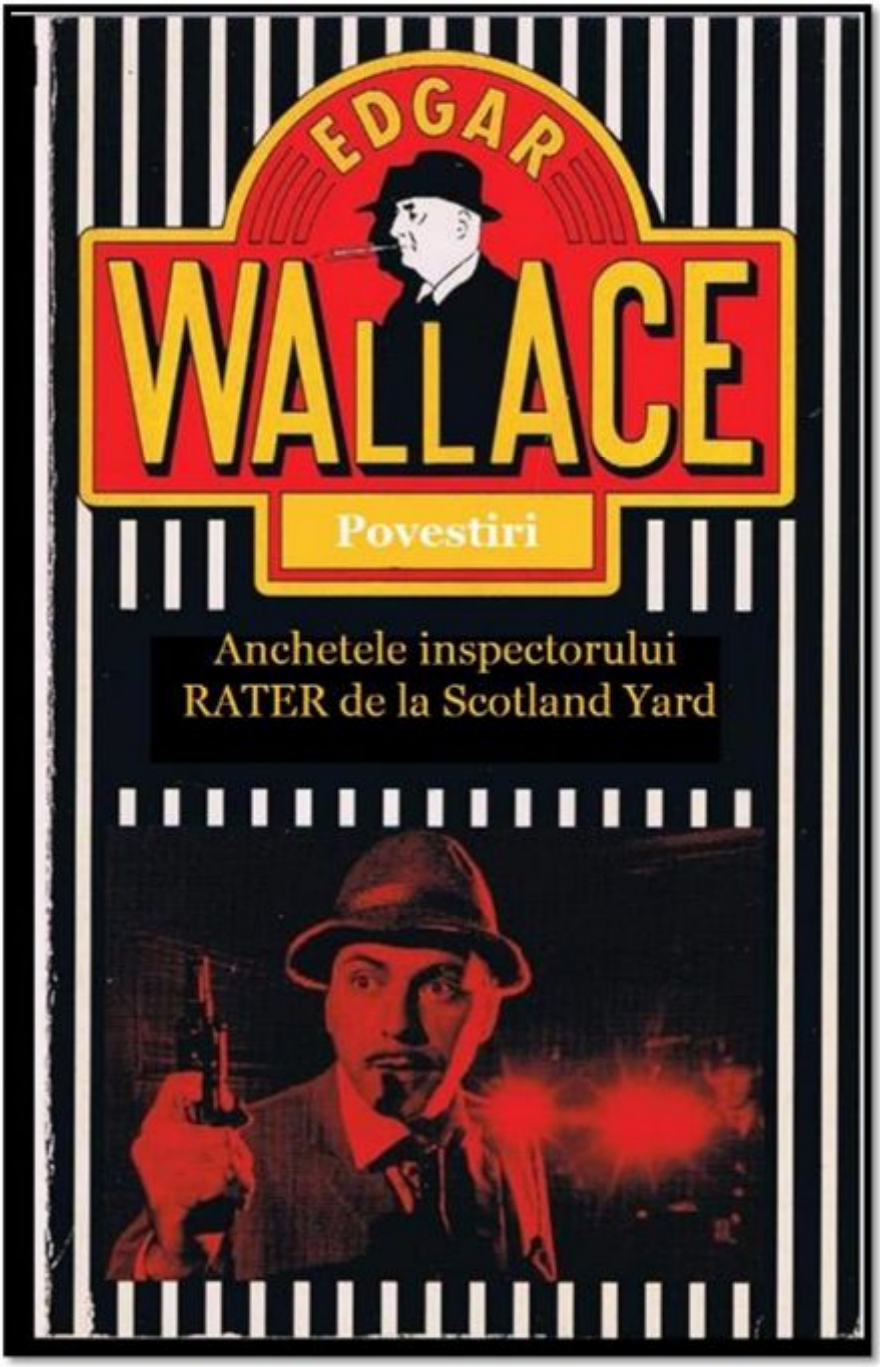
EDGAR
WALLACE
Povestiri
Anchetele inspectorului
RATER de la Scotland Yard

Edgar Wallace

ANCHETELE INSPECTORULUI RATER DE LA SCOTLAND YARD

Traducerea de
V. V. DELATIMIS

Editura REALITATEA
Bucureşti, 1991

Edgar Wallace

© 1991, « Anchetele Inspectorului Rater de la Scotland Yard[1] »

Editura REALITATEA

The Orator (1928), Hutchinson, London

[1] Această traducere prezintă numai 6 din cele 12 povestiri publicate în *The Orator* (1928) – n. hy.

CÂTEVA CUVINTE DESPRE O CELEBRITATE A „TRIBUNALULUI SCOŢIAN”

Inspectorul şef OLIVER RATER era cunoscut mai degrabă ca ORATORUL, vocabulă obţinută prin reducerea prenumelui la o iniţială, căreia i-a anexat apoi numele de familie. Geneza poreclei a fost astfel clarificată, dar mai puţin este cunoscut faptul că detectivul vorbea la general foarte puţin, astfel că supranumele mai dobândea şi o încărcătură ironică. Atât superiorii săi, cât şi ceilalţi oameni ştiau foarte bine că tăcerea era răscumpărată de o gândire profundă.

Era înalt şi lat în umeri, avea trăsăturile feţei regulate şi nete, dar chipul său rămânea de obicei imobil. Indubitabil, prima impresie a persoanei cu care discuta era că inspectorul şef nu o crede. În afară de asta, conversaţia odată terminată, mai realiza şi că dl. Rater nu spusese nici zece cuvinte[2]. Mai exista şi câte un infractor care avea un alibi atât de solid, încât părea ridicol să-l arestezi. Când era pus însă în faţa Oratorului, deseori tăcerea mormântală a acestuia îl aducea la disperare, aşa că în cele din urmă spunea totuşi adevărul...

---

[2] Cititorul care ne va însoţi statornic, va afla şi când s-a produs excepţia de la această regulă (n.tr.)

I. VECINUL MISTERIOS

Dl. Giles păşi arogant şi sigur de sine în biroul inspectorului şef Rater. Deja din ţinuta lui se putea recunoaşte că n-avea a se teme de Scotland Yard. Un zâmbet se aşternu pe chipul său sănătos şi rumen, şi arăta într-adevăr ca o persoană care are conştiinţa curată.

— Bună dimineaţa, d-le Rater. Foarte drăguţ din partea dvs. că mă întâmpinaţi. Când v-am scris mă întrebam: „cine ştie dacă acest domn foarte ocupat va avea un minut şi pentru mine?”

— Ia loc *Farmer*[3], îi spuse inspectorul şef.

Vizitatorul zâmbi radios şi îşi trase un scaun în apropierea biroului. Porecla Farmer o primise din cauza imaginii sale înfloritoare.

— Ştiţi cum stau lucrurile în lumea asta, dle. Rater. Dacă ai avut vreodată un conflict cât de mic cu poliţia şi vrei apoi să-ţi refaci existenţa, nu-ţi mai convine să ai de-a face cu ea.

— Şi zici că te-ai cuminţit acum? întrebă Oratorul şi îl scrută circumspect

[3] Farmer – Fermier (lb. engleză)

— Indiscutabil. Ştiţi, nu merită să te ocupi de lucruri nelegale. Asta nu-i o noutate pentru dvs. În afară de asta, pot afirma că în ultimul timp am avut şi noroc. Un unchi de-al meu mi-a asigurat capitalul necesar pentru a începe o afacere. Slavă Domnului că nu prea ştia de greşelile trecutului meu...

— Dar de ce bussines[4] te ocupi?

Individul scoase din buzunar o carte de vizită şi i-o întinse peste birou.

GILES & CO (FOST OLNEY, BROW & STERNER)
REPREZENTANŢA 749, Canion Street E.C.

— Reprezentanţa? Asta poate să însemne o groază de lucruri. Despre ce-i vorba de fapt? Eşti bookmaker?

Dar Farmer era deţinătorul unei agenturi generale prospere.

— Afacerea devine de la o lună la alta, tot mai rentabilă, declară el entuziasmat. Într-un an şi jumătate, firma s-a lansat atât de bine, încât, la ora actuală, cifra de afaceri s-a dublat. Unchiul meu... Of, mai bine să vă spun adevărul gol-goluţ, d-le Rater. Am cumpărat reprezentanţa asta cu banii mei, cu o mie două sute de lire sterline. Ştiţi că am fost dintotdeauna un tip prevăzător. Mi-am pus şi am nişte bani deoparte. N-ar avea nici un rost să vă spun poveşti. Sunteţi prea inteligent, aşa că n-am cum să îndrug verzi şi uscate. Dar mi-am propus deja de câtva timp să vă vizitez şi să vorbesc cu dvs.

— Te-am zărit de curând în oraş, şi-am constatat că şi d-ta m-ai recunoscut, îl întrerupse Oratorul. Firma dumitale este absolut în regulă. Am pus să se verifice treaba asta.

„Fermierul” radia.

---

[4] Bussines – afacere (lb. engleză)

— Vedeţi, am spus eu că pe dl. Rater poate conta omul! De curând vorbeam cu soţia – şi să ştiţi că e într-adevăr o Lady – „Molly, nu există vrea persoană mai inteligentă decât dl. Inspector şef”. Chiar aşa i-am spus.

— Deci te-ai căsătorit?

Dl. Giles dădu din cap.

— De un an şi jumătate. Şi v-aş ruga să veniţi la noi într-o duminică după amiază, la un ceai. Soţia mea este într-adevăr foarte primitoare şi o să vă placă. Şi este şi tare frumuşică. E adevărat că nu locuim într-o zonă prea distinsă – Acacia Street 908. Avem vreo câţiva vecini ciudaţi – mă rog... Cât de curând intenţionez să închiriez o locuinţă în Westend şi să mă mut. Dar aşa sunt eu, mereu am spus că trebuie mai întâi să economiseşti bănuţii şi apoi să-i cheltuieşti.

— Acacia Street 908.

Oratorul avea într-adevăr motive să se mire. Cunoştea Acacia Street. Era o stradă lungă pe care se găseau mici case individuale. Şi nu se aşteptase ca proprietarul firmei GILES & CO., care avea birourile în City, să locuiască atât de modest.

— Trebuie să înţelegeţi punctul meu de vedere. Farmer punea mare preţ ca inspectorul şef să înţeleagă cât de modeste îi erau pretenţiile. Încerc acum să răzbat cinstit. Dar ce se întâmplă dacă mă mut în Westend şi stau într-o locuinţă mare? Poliţia începe imediat să cerceteze, eu îmi întâlnesc vechii prieteni şi uite aşa se iveşte ispita. Ba poate chiar că într-o zi ajung iar pe căi greşite. Vedeţi, asta înseamnă că m-aţi înţeles pe deplin, zise Farmer, apoi îşi luă pălăria de pe podea şi-o netezi. Cunoaşteţi pe un oarecare Smith... George Smith? întrebă el.

Oratorul privi în tavan.

— Un nume extraordinar de rar, zise el gânditor.

Farmer rânji:

— Omul vă va interesa. Este vecinul meu direct, şi m-aş mira foarte tare dacă n-a stat şi el la pârnaie. O face mereu pe cumsecadele şi pe onestul, ba se duce şi la biserici, dar în noaptea când s-a dat gaura aia la Blackheath, acest George n-a dat de loc pe acasă. Ştiţi doar că băieţii au săltat atunci bijuuri de opt mii de lire! Omul nostru a revenit de-abia la ora cinci dimineaţa.

— Oho, ai lucrat până în zorii zilei în biroul de la domiciliu? întrebă încet Oratorul.

Dl. Giles păru oarecum jenat.

— Nu, dar sunt o persoană care se scoală devreme.

— Da, asta ai fost dintotdeauna, ripostă dl. Rater ironic şi-i întinse mâna deloc entuziasmat musafirului.

Acacia Street 908! La 910 locuia un alt bărbat pe care îl cunoştea, care de meserie era sculptor în lemn, dar care o făcea şi pe electricianul.

Putea să fie o coincidenţă – poate însă una foarte importantă. În orice caz Oratorul avea la ce să se gândească.

Giles se întoarse la biroul său din Cannon Street, unde avea câteva încăperi frumoase, la etajul doi al unei clădiri care adăpostea diverse sedii de întreprinderi comerciale. Preluase într-adevăr o firmă care dăduse faliment, dar se ocupa relativ puţin de ea. GILES & CO era de fapt condusă de director – un tip capabil – care rezolva toată corespondenţa mai importantă şi care aducea şefului doar cecurile, ce urmau a fi semnate pe o parte sau alta. Dl. Giles se ocupa cu precădere de o altă activitate, despre care salariaţii săi habar n-aveau.

Îmbarcarea pentru Orientul Îndepărtat a unor maşini uzate este o afacere rentabilă, mai ales când ele nu te costă prea mult, iar dl. Giles le obţinea cu cheltuieli minime. Avea un garaj mare în apropiere de docurile Londrei, şi acolo se confecţionau nişte

lăzi mari de lemn în care acest „hot stuff”[5] era ambalată. Astfel se poate câştiga o avere. Pontul i-l vânduse un tovarăş de suferinţă din închisoarea Dartmoor. Farmer era pe cale să devină cel mai mare tăinuitor de automobile din Londra. În mod curios prospera şi firma „oficială”.

În noaptea anterioară vizitei sale la dl. Rater, se folosise de o maşină furată pentru a ajunge la Sunningdale. Îl însoţiseră doi complici şi reuşiseră să prade bijuterii de peste o mie cinci sute de lire sterline. Şi asta nu era prima aventură de acest fel de când fusese eliberat clin temniţă.

Metoda pe care o dezvoltase cu oamenii lui era foarte simplă. Un membru al bandei fura de undeva o maşină şi îmbarca rapid pe o stradă lăturalnică doi colegi de echipă. Apoi se îndreptau spre casa pe care o studiaseră temeinic în prealabil. Singura dificultate era să găseşti „meseriaşii” de care aveai nevoie. Higgy James, cel care venise mai de curând, făcu totuşi un reproş:

— Eşti foarte capabil în „specialitatea” d-tale Farmer, dar porţi mereu pocnitoarea asta afurisită. Să fie clar, dacă n-o laşi acasă, să ştii că nu mă mai prinzi. Ai mai făcut pârnaie şapte ani fiindcă ai rănit un paznic şi dacă te mai găbjesc iar, să ştii că ajungi vieţaş. Şi oricare din trupa dumitale pe care-l dibuie gaborii, are această soartă.

Argintul care reprezenta ultima lor captură fusese de mult topit şi firma GILES & CO vânduse lingourile.

În această zi Farmer îşi părăsi biroul mai devreme şi plecă spre casa din Acacia Street. Când ajunse la Nr. 910 unde locuia vecinul său nesuferit, privi către ferestrele întunecate.

Deschise uşa locuinţei sale şi intră în sufragerie. Helen, tânără sa soţie, care şedea lângă cămin şi cosea, se ridică repede. Şi un

[5] Hott stuff – marfă furată (lb. engleză), expresie argotică.

străin care n-ar fi cunoscut relaţiile dintre aceşti doi oameni, ar fi avut fără să vrea impresia, că, în ciuda zâmbetului ei forţat, femeia se temea îngrozitor de soţul ei. Dacă frumuseţea ei avusese de suferit după puţinul timp care se scursese de când se căsătoriseră, doar tratamentul inuman la care fusese supusă de Giles era de vină. Dar cicatricea aproape dispăruse, constată el mulţumit. Oricum, era oricând posibil ca blestematul ăsta de Rater să-i la invitaţia în serios, şi chiar să-l viziteze.

— Adu-mi ceaiul, spuse el scurt.

— Da, imediat.

În timp ce ea se ducea spre uşă, Giles o opri.

— Individul de-alături s-a mai învârtit pe aici?

— Nu, n-a vorbit cu mine, şi nici nu l-am văzut...

— Să nu care cumva să minţi, răspunse el ameninţător. Dacă vin odată acasă şi te prind că trăncăni cu el peste zidul care desparte grădinile, atunci va fi vai de tine!

Ea nu replică, dar păli, în vreme ce continua să aştepte lângă uşă.

— Te-am scos din mocirlă – nu erai nimic altceva decât o biată vânzătoare fomistă, înglodată în datorii până la prăsele! De ce naiba te-oi fi luat de nevastă, tot nu-mi dau seama. Cred că mă prinsese insolaţia. Şi apoi am instalat o astfel de făptură de pripas ca tine într-o locuinţă frumoasă şi ţi-am dat orice... orice-şi poate dori cineva!

— Dar îţi şi port recunoştinţă pentru tot ce ai făcut, răspunse ea repede.

Cu un gest brusc al mâinii el o reduse la tăcere.

— Adu-mi ceaiul ăla odată!

Deseori, dimineaţa când se trezea se supăra iar şi iar că se însurase cu această tânără. Bărbaţii ar trebui să-şi vadă doar de meserie, iar el asta era şi rămânea – un spărgător! Bigamia nu era

de el. În felul ăsta şi Scotland Yard-ul ar fi avut un motiv să intervină deîndată ce-ar fi aflat ceva despre prima sa căsnicie. Şi prostia asta o făcuse în clipa în care agonisise primele trei mii de lire sterline şi le depusese la bancă. Cu cât se gândea mai mult la primejdia care-l ameninţa din partea asta, cu atât mai mult îşi ura nevasta. Dar cu toate astea nu-i convenea defel că vecinul lor se interesa de ea. Crezuse la început că l-ar putea convinge să participe la loviturile lor – dar bătrânul nerod le bătuse într-o noapte în perete, ba chiar apăruse la uşa lor! Smith îşi aruncase un palton peste pijama şi întrebase ce înseamnă ţipetele acelea. Omul nu arăta rău, doar că era cărunt şi destul de rezervat. Când Farmer îl luă de gât şi voi să-l arunce în stradă, Smith îl apucă pur şi simplu de guler şi dădu cu el de pământ.

Giles privi gânditor la jocul flăcărilor până când tânără femeie adusese tava cu ceaiul şi o puse pe masă.

Multă vreme o ignoră pur şi simplu, şi când începu să-i vorbească n-o învrednici cu o privire măcar.

— Este posibil ca un anume Rater să ne viziteze. Omul este de la Scotland Yard şi-i un vechi prieten de-al meu. N-ai ce să-i povesteşti despre mine. S-a înţeles?

— Da, spuse ea sfioasă.

— Cu ce şi-o câştiga tipul de alături existenţa?

— Nu ştiu, Joe.

— Nu ştiu, Joe! o imită el batjocoritor. Nu ştii nimic, proasto!

Ea se dădu înapoi, speriată de pumnul lui ridicat, şi Giles râse zgomotos.

— Poartă-te ca lumea şi nu-ţi fac nimic. În seara asta mă va căuta un domn. În momentul când apare, faci imediat paşi spre dormitorul de la etaj. Dacă am nevoia de tine, te chem.

Se uită la ceas şi căscă, apoi urcă şi el la toaletă, se schimbă şi-i spuse că se duce preţ de-un ceas la plimbare. Când erau încă

foarte tineri căsătoriţi, ea comisese imprudenţa de-al întreba unde anume se duce. Lucrul acesta nu-l mai repetă.

Ea aşteptă până-l auzi trântind uşa de la intrare şi-l urmări cu privirea printre perdelele camerei de zi. Apoi se grăbi să iasă pe la bucătărie, dar lăsă deschise după ea toate uşile, astfel încât să-l poată auzi. Ştia că şi vecinul trebuie să audă zgomotul uşii.

Bărbatul o aştepta deja în grădină. În umbră, chipul său păru morocănos şi întunecat.

— A trebuit să-l mint, d-le Smith. I-am spus că n-am vorbit cu dv. Dar ce era să fac?

Vocea ei tremura de disperare, totuşi Helen simţi o oarecare uşurare că se putea încrede bărbatului acesta. În fiecare seară, se ducea pe la ora asta în grădină şi vorbea cu vecinul despre situaţia ei deznădăjduită.

— De fapt aşa e, nici n-aţi discutat azi cu mine până acum, o linişti el. Vocea lui suna puţin cam aspru, dar prietenos. Iarăşi v-a lovit?

Ea negă din cap. Mai era încă atâta lumină încât el să poată vedea gestul.

— Nu, de când aţi venit la noi, m-a lăsat în pace. Nu mai ştiu ce să mă fac, d-le Smith. Mi-e o teamă îngrozitoare de el. Nu-mi dă bani deloc, aşa că nici nu-l pot părăsi. Şi dacă mi-aş relua serviciul la Harridge sunt convinsă că m-ar urmări până acolo. Deseori m-am gândit că ar fi cel mai bine dacă aş deschide robinetul de la gaze. Atunci s-ar termina cu toată mizeria asta.

— Dar ăsta-i un fel total greşit de-a judeca, spuse omul hotărât. O să găsesc eu o cale de scăpare pentru dvs.

— Cine-i de fapt dl. Rater de la Scotland Yard? întrebă ea deodată.

— Dar cum aţi ajuns la asta? replică vecinul, evident uluit.

— Joe a vorbit azi despre el. Spunea că-i posibil ca domnul să ne viziteze. Îl cunoaşteţi?

— Da, îl cunosc, răspunse el după o scurtă pauză. L-am întâlnit de curând. Dar când vine?

Vocea-i avea acum un ton aproape speriat, şi ea se întreba ce fel de relaţii vor fi existând între dl. Smith şi dl. Rater.

— Nici nu ştiu dacă vine sau nu. Joe a spus doar că ar fi posibil. Apoi m-a întrebat cu ce vă câştigaţi existenţa.

Dl. Smith râse uşor.

— Da, asta ar vrea să ştie? Ei, atunci puteţi să-i răspundeţi chiar conform cu realitatea, că fasonez lemnul, că îl cioplesc. Doar m-a văzut destul de des la bancul meu de lucru. În afară de asta mai am o preocupare personală, despre care însă nu discut.

— Şi probabil că ai destule motive s-o faci, derbedeu ordinar ce eşti!

Helen scoase un strigăt şi se răsuci îngrozită. Bărbatul ei se afla la doi paşi! Se apropiase pe furiş şi auzise ultima parte a discuţiei. Voia să treacă în grabă pe lângă el, dar Giles o prinse de braţ cu atâta brutalitate încât femeia ţipă din nou.

— Tu rămâi aici! Deci aşa te porţi haimana-o, când lipsesc de acasă! Cu d-ta vorbesc eu mai târziu, Smith!

O târî în casă şi zăvorî uşa.

Dl. Smith, care de obicei nu era prea sensibil, tresări când auzi strigătele de durere ale Helenei.

Zăcea în pat şi-n cele din urmă nu mai avu putem nici să strige, nici să plângă.

Dl. Giles îşi încheie nasturii la vestă şi îmbrăcă haina.

— Bun, şi acum n-ai decât să dormi. Şi mulţumeşte lui Dumnezeu că nu ţi-am frânt gâtul!

Încuie dormitorul, coborî în bucătărie şi căută un sifon gol. Apoi părăsi casa şi bătu la uşa d-lui Smith. Se bucură că holul rămase tot în întuneric, atunci când vecinul veni şi deschise.

— Da, ce este?

Era vizibil că omul îl recunoscuse pe Joe Giles.

— Voiam doar să discut cu dvs., răspunse Farmer politicos. În primul rând aş vrea să vă rog să nu staţi mereu de vorbă cu soţia mea. Ea este imprudentă şi n-aş voi să ajungă într-o situaţie compromiţătoare...

Giles reuşi să-şi înşele în atare măsură vecinul, încât acesta avu un moment de neatenţie. Când Smith descoperi sticla, era deja prea târziu. Încercă, e drept, să-şi tragă capul într-o parte, când Joe îl izbi cu toată forţa, dar căzu în genunchi şi apoi se nărui pe podea. Farmer închise grijuliu uşa şi se întoarse acasă. Rămase o jumătate de ceas în camera de zi, meditând sumbru, supărat pe sine şi pe întreaga lume. Ce se va întâmpla dacă omul se va duce la poliţie şi dacă-l va reclama? Iar făcuse o boacănă din cale afară de trăznită!

Din când în când îşi lipea urechea de zidul despărţitor, subţire, şi-n cele din urmă oftă uşurat, când omul din casa vecină începu să se mişte. Mai târziu, îl auzi şi umblând încoace şi încolo. Se aşeză astfel să poată supraveghea prin fereastră intrarea, fiindcă se aştepta ca dintr-o clipă într-alta Smith să-l calce.

Dar se scurse o jumătate de oră, apoi una întreagă... şi nu se întâmplase nimic!

Farmer zâmbi. Vecinul avea, probabil, motive temeinice să nu meargă la poliţie.

La ora zece veni Higgy, ajutorul său cel mai de nădejde. Noul lor plan fusese temeinic pregătit. De astă dată era vorba de o vilă impozantă de la marginea Horsham-ului. Familia respectivă era

plecată într-un voiaj. În imobil se aflau însă patru slujnice şi doi valeţi bătrâni.

— Baba căreia-i aparţine căsoaia se găseşte la Bornemouth, spuse Higgy. Dar toate sculele sunt în seif. În mod normal n-ai cum să-l vezi, fiindcă e zidit în perete şi patu-i tras în faţa lui. Stokey Barmond a fost ieri acolo. S-a împrietenit cu una dintre cameriste şi a văzut tot ce trebuia văzut. Spune că treaba-i lesnicioasă: un lădoi franţuz de modă veche pe care-l deschizi cu unghia! Iar giuvaerurile sunt şi ele de pe vremea lui Baboi, da' pietricelele-s valoroase.

— Şi cum se ajunge cel mai bine cu maşina?

Higgy îi explică. Şi într-o stradă laterală din apropiere se putea parca. Urcându-te apoi peste un zid nu prea înalt, te aflai deja pe proprietatea babei. Apoi puse un plan pe masă şi Farmer îl studie cu atenţie.

— Minunat, spuse el apoi. Spune-i deci lui Stockey să „organizeze" mâine seară o maşină cu care ne va lua de la capătul lui Denmark Hill.

— Dar nu cumva să luaţi vreun pistol! îl avertiză Higgy. Şi asta o spunea întotdeauna, când porneau în câte o acţiune.

— Dar ce, crezi că sunt atât de prost? întrebă Farmer dispreţuitor.

Când îşi termină seara următoare preparativele, vârî în buzunar şi-un Browning, după ce verificase dacă e încărcat. Ştia foarte bine că dacă îl înhăţa poliţia, îl aşteaptă temniţa pe viaţă. Şi cum asta ar dura, totuşi, cam mult, prefera să ajungă rapid la ştreang.

Văzuse dimineaţa că vecinul purta un bandaj în jurul capului. Sticla nu-l lovise pe Smith din plin, ci-l rănise doar la frunte. Cioplitorul stătea lângă gardul scund, de fier, care împrejmuia

grădiniţa din faţa casei şi dl. Giles îşi prinse boxul, înfricoşat, când îi zări. Această armă nu-l părăsea niciodată.

— Bună dimineaţa, spuse vecinul, am o răfuială cu dumneata.

— Bine, dă-i drumul dacă ai chef de scandal, răspunse Farmer, dar rămase la o distanţă suficient de mare.

Dar Dl. Smith clătină din cap.

— Momentul oportun îl vei hotărî dumneata, ripostă el şi după ce făcu observaţia asta, dispăru în casă.

Peste zi dl. Smith îl supraveghe pe Farmer cu atenţie şi, după ce acesta plecă pentru a-şi pune planul în aplicare, se duse la primul telefon public şi ceru legătura cu dl. Rater. Cum ştim, peretele despărţitor dintre cele două case nu era prea gros, şi dl. Smith, care era un bricoler, meşterise un microfon, pe care-l plasase unde trebuie...

— În locul dumitale nu-i răbdam asta, Smith, spuse inspectorul şef.

— Ştiţi foarte bine că nu pot apare ca martor în faţa Justiţiei. Treaba asta m-a sâcâit toată ziua.

Oratorul mai zăbovi doar până când Scotland Yard-ul reuşi să ia legătura telefonic cu Poliţia din Sussex, apoi urcă într-o maşină care plecă îndată spre Horsham.

Farmer ştia să organizeze asemenea lovituri. Exact la minutul şi la locul stabilit, maşina care trebuia să-l ia îşi făcu apariţia. Higgy era la volan, iar Stokey Barmond şedea în spate.

— Da-n seara asta ai dibuit o maşină pe cinste, spuse Giles bine dispus, ceea ce însemna o laudă mare.

Când trecură prin Horsham tocmai cădea o aversă, ceea ce ar fi îngreunat şi mai tare o eventuală supraveghere din partea poliţiei, chiar dacă, preventiv, Higgy n-ar fi schimbat deja numărul de înmatriculare al maşinii.

Ajunşi în apropiere de locul unde urma să se desfăşoare acţiunea, Higgy se mai informă o dată speriat, dacă Giles nu luase cumva totuşi pistolul.

— Da' ce se întâmplă azi cu tine? intră Farmer tare în el. Pe tine te vor pedepsi, dacă-mi găsesc un pistol în buzunar? Eu suport urmările şi nu alţii.

Dar Higgy insistă:

— Aş vrea un răspuns desluşit. Ai asupra dumitale arma de foc?

— Nu, n-am la mine nici un fel de pârâitoare, explică Farmer supărat.

Higgy nu mai spuse nimic, dar nu era convins. Avea misiunea să rămână la maşină şi-şi propuse să dispară imediat cu ea, imediat ce-ar auzi vreo împuşcătură. În felul ăsta putea să fie deja aproape în Horsham, încă înainte ca Giles să ajungă înapoi în stradă – ba îşi mai pregătise şi-o explicaţie plauzibilă pentru asta.

Automobilul intră în strada lăturalnică şi se opri. După o discuţie scurtă, purtată cu vocea scăzută, Farmer şi Stockey escaladară zidul şi se mistuiră în întuneric. Între timp, Higgy întoarse maşina spre direcţia din care venise. Apoi aşteptă, cu motorul pornit. După un sfert de oră, zgomotul monoton aproape că-l adormise.

Dar dintr-odată tresări, fiindcă auzi paşi – apoi lumina unei lanterne se aţinti asupra lui.

— Coboară şi... fără gălăgie! se auzi o voce aspră.

Higgy văzu că strada mişuna de poliţişti. Doi dintre ei tocmai treceau peste zid.

Farmer deschise cu instrumentele sale o fereastră a dormitorului. Apoi reuşi s-o scoată rapid la capăt cu seiful. Într-un sfert de oră îl desfăcuse, ba îşi umpluse buzunarele cu lucruri

de preţ. Când reveni pe verandă, Stockey, cel care „ţinuse acolo de şase”, şi dispăruse!

Giles trecu repede peste balustradă şi coborî.

Dar jos îl înşfăcă un braţ puternic. Se smulse cu violenţă şi recunoscu conturul vag al unei căşti. Mai avea câţiva metri până la zid, când poliţistul îl ajunse şi-l doborî. În clipa următoare însă Farmer se redresase.

— Acum te-ai pricopsit! strigă el furios şi trase de două ori fără a mai scoate pistolul din buzunar. Apoi se grăbi să ajungă la zid şi-l urcă. Dincolo îl aşteptau doi detectivi care îl şi luară în primire.

— M-am luptat cu un poliţist, spuse Farmer imediat, pentru a-şi susţine nevinovăţia. A vrut să mă dezarmeze şi pistolul s-a descărcat...

— Asta puteţi să le-o spuneţi juraţilor, ripostă Oratorul, glacial.

Era o crimă obişnuită. Doar faptul că fusese ucis un poliţist concentra interesul general asupra procesului. Şi la judecătoria poliţienească, şi în faţa juraţilor, Farmer fu apărat cu brio. Cum avea trei mii de lire, putea să-şi permită aşa ceva. Astfel, procesul dură două zile în loc de una, dar deznodământul rămase acelaşi. Reporterii îşi ascuţeau creioanele ; aprozii se sprijineau plictisiţi de perete, auditoriul şi juraţii ştiau că procesul nu se poate sfârşi altfel decât cu condamnarea vinovatului. Doar judecătorul şi apărătorii mai acordau un oarecare interes dezbaterii.

Dar, după ce se pronunţă condamnarea la moarte şi după ce osânditul fu transportat – continuu supravegheat de trei gardieni – la temniţa din Wandsworth, Giles continuă să mai spere.

Recursul său fu însă respins de instanţa superioară, şi acum îi adresa d-lui Rater rugămintea scrisă de-ai acorda o convorbire.

Inspectorul şef îl vizită într-adevăr pe Farmer în celulă şi fu primit de individ cu un rânjet.

— Deci ai reuşit să mă aduci în pragul spânzurătorii, Rater. Dar de ce l-aţi lăsat pe Higgy să scape atât de ieftin – doar cu trei ani?!

Oratorul tăcu.

— Şi pe urmă, individul ăsta ordinar, Smith, îşi închipuie desigur că-i las soţiei banii, ca el să se poată căsători cu ea. Dar să ştiţi d-le Rater, că nici nu-i soţia mea. Am fost deja dinainte însurat. Căsătoria cu ea este complet ilegală, aşa-că femeia nu poate obţine nici măcar un cent[6].

Îi povesti inspectorului şef toate detaliile privind prima sa căsnicie, dar nu din căinţă, ci pentru a se răzbuna.

— Am să i-o plătesc! Nu se va alege cu nimic de pe urma mea. Din totdeauna n-a fost decât o piatră de moară de gâtul meu!

Şi pe dl. Rater nu-l chemase decât din pură răutate. Inspectorul şef îi spuse deschis ce crede despre el, dar Giles doar ricană, mulţumit de sine.

— Smith nu se va căsători cu ea – cel puţin banii mei...

— Lui Smith n-ar trebui să-i porţi de grijă, începu Oratorul, dar se opri imediat.

— Sunt convins că individul este un spărgător, spuse Farmer batjocoritor. De mult l-am ghicit. Pleacă mereu noaptea şi lipseşte câteva zile. Trăieşte de unul singur şi sunt convins că veţi găsi la el munţi de lucruri furate.

Oratorul fu fericit, când reuşi să-l părăsească pe Farmer.

Până în ultima clipă, vecinul continuă să-i stârnească mânia lui Giles – tot timpul le vorbea temnicerilor despre acesta, dar oamenii se obişnuiseră cu ideea lui fixă şi de abia îl mai ascultau.

---

[6] Cent – monedă subdivizionară engleză.

— Măcar de i-aş fi crăpat într-adevăr ţeasta. Oricum, chiar dacă aş fi omorât cincizeci de oameni, tot nu mă puteau spânzura decât o dată. Dar cicatricea de pe frunte o s-o aibă întotdeauna. Vedeţi, aici l-am lovit. Apoi le arătă locul.

În cele din urmă, se iviră şi zorii ultimei dimineţi. Dl. Giles suportă cu răbdare rugăciunea preotului. În ciuda detenţiei destul de îndelungate arăta proaspăt şi înfloritor şi nu părea să simtă nici cea mai mică frică faţă de execuţia iminentă. Când clericul termină, Giles se ridică, vizibil uşurat.

— Buun, şi acum să facem cunoştinţă cu călăul, zise el, dar cuvintele i se opriră în gât, fiindcă acesta tocmai îşi făcea apariţia. Avea o frânghie neagră în mână. Giles se holbă îngrozit la el. *Cicatricea era într-adevăr foarte vizibilă*. Nu exista nici un dubiu, acesta era Smith – vecinul său misterios!

— Nemaipomenit! strigă el cu răsuflarea tăiată. Deci asta ai vrut să spui, când ai zis că te vei răfui cu mine? Şi că eu voi stabili momentul când răfuiala va avea loc...

Smith nu răspunse însă, fiindcă îşi făcuse un principiu din a nu discuta în timpul orelor de serviciu.

II. BLESTEMUL LUI SIRIUS

Oratorul nu era chiar în cea mai bună dispoziţie când sună telefonul. Se uită neputincios după asistentul său, fiindcă nu-i plăcea să fie deranjat.

— Dl. Rater este?

Vocile tinerilor sună destul de asemănător la telefon, dar Inspectorul şef îşi dădu imediat seama cine îl solicita.

— Da, d-ră Linstead. Ce s-a întâmplat?

Ar fi fost de neiertat din partea lui dacă ar fi uitat-o, fiindcă până acum doar, îi fusese secretară. Tânăra cu bucle negre era foarte timidă şi rezervată. La dorinţa unchiului, renunţase la serviciul ei la Scotland Yard. Omul îşi amintise deodată că are o nepoată şi-i pusese la dispoziţie o locuinţă frumoasă în Mayfair.

— Aş putea să vorbesc cu dvs., d-le Rater? Este vorba de o chestiune foarte importantă pentru mine... nu este ceva de competenţa comisiei..., dar, de fapt, poate că într-o măsură, totuşi... aţi fost întotdeauna amabil cu mine...

Vorbea destul de dezlânat şi el înţelese imediat că era agitată.

Îşi frecă gânditor fruntea. În general era greu abordabil şi existau doar puţine persoane cu care îi plăcea să aibă de-a face, dar cu atât mai abitir erau destule altele, care, în forul lui

lăuntric, îi erau antipatice. De Betty Linstead se simţea, însă, atras. Făcând abstracţie de faptul că era foarte drăguţă, lucra rapid şi conştiincios, şi-n primul rând nu vorbea mult. Secretarele tinere, care vorbesc mult, puteau să-l aducă la disperare.

— Nu sunt tocmai foarte ocupat acum, o să vă fac o vizită, promise el.

Îşi închipuise şi până acum – oarecum neclar – că Brook Manor trebuia să fie o casă foarte frumoasă, dar când ajunse în faţa intrării, rămase totuşi surprins de portalul somptuos din bronz şi sticlă, şi de livreaua distinsă a portarului. Covoare grele şi adânci erau întinse pe culoare şi pe treptele scării, iar locuinţa Bettyei era mobilată cu un lux orbitor. Şi tânăra se transformase complet. Aceasta nu mai era secretara simplă, îmbrăcată modest, pe care o cunoştea. La încheieturile ei străluceau brăţări scumpe a căror valoare – rapid estimată – însemna cam patru salarii pe un an ale inspectorului şef. Involuntar, atitudinea lui deveni ceva mai rezervată.

— Vă sunt atât de recunoscătoare că aţi venit, d-le Rater, spuse ea cu respiraţia tăiată. Pot să vi-l prezint pe Arthur... pe dl. Arthur Menden?

Starea ei psihică nu se îmbunătăţise defel, de când părăsise Scotland Yardul. Şi dacă dl. Rater era deja mirat de eleganţa deosebită a locuinţei, fu cu atât mai surprins de prezenţa acestui bărbat tânăr şi arătos.

— Totul este îngrozitor de complicat, începu Betty încurcată. Şi anume, e vorba despre unchiul meu şi despre Arthur. Unchiul meu nu doreşte să mă căsătoresc cu Arthur...

Oratorul nu prea ştia ce să răspundă la asta. De fapt se aşteptase să fie confruntat cu vreo problemă dificilă, dar nici prin gând nu-i trecuse că tânără s-ar fi putut îndrăgosti de o persoană

neagreată de familie. Se părea că ea bănuia ceea ce se petrecea în el, astfel că-l dirijă repede către un fotoliu mare şi comod.

— Trebuie să vă povestesc totul de la început. Îl ştiţi, desigur, pe unchiul Julian – sigur că da, el este foarte cunoscut. Atunci ştiţi şi că este burlac. A fost mereu foarte bun şi foarte drăguţ cu mine. Chiar şi mai înainte, când încă mai aveam serviciu, îmi plătea o sumă mică, lunar, care mă ajuta să trăiesc decent. Sigur că ar fi avut posibilitatea ca această subvenţie să fie mai mare, dar aprecia tinerele care îşi câştigă singure existenţa. În perioada aceasta nu-l vedeam decât rareori, aproximativ la şase luni o dată, dacă întâmplarea nu făcea să ne întâlnim. În prima zi de Crăciun eram invitata lui, iar într-un rând am fost şi acasă la el, la Ascot. Dar, în general, nu ne simţeam prea bine la asemenea întrevederi.

— Dar nu trebuie să-i explici d-lui Rater, că de fapt n-ai ce-i imputa d-lui Linstead. Are, poate, doar o mică antipatie vizavi de tinere, se făcu auzit Arthur Menden. E într-adevăr un bătrân domn niţeluş ciudat, adăugă el zâmbind, şi n-am, de fapt, nici un motiv să-i iau apărarea dar nu prea am fost corect faţă de el...

— Greşeala este a mea în întregime, îl întrerupse Betty.

— Dar de când vă merge aşa bine? întrebă Oratorul, arătând spre mobilierul splendid şi celelalte elemente ale decoraţiei interioare.

— Păi, tocmai asta voiam să vă povestesc. Când încă mai lucram la Scotland Yard, am primit într-o zi o scrisoare urgentă din partea unchiului meu, în care mă ruga să cinez cu el. Pe vremea aceea îl cunoşteam deja pe Arthur ; suntem prieteni de mai mult timp. M-am întâlnit, deci, cu unchiul meu la Carlton şi mi-a făcut o propunere curioasă. Mi-a promis că va închiria acest imobil pentru mine, că îl va amenaja aşa cum se vede şi că, în afară de asta, îmi va plăti o rentă anuală de 5 000 de lire sterline,

cu condiţia să nu mă mărit! La început n-am ştiut ce să răspund, dar cu ocazia celei de a doua întrevederi m-a convins să fiu de acord cu dorinţa lui. Cred că nici o tânără n-ar fi şovăit prea multă vreme să accepte o asemenea propunere. Este fratele tatălui meu; sunt singura-i rubedenie şi trec drept moştenitoarea lui.

Făcu o mică pauză, înainte de a continua:

— Atunci nu mi-am făcut griji prea mari în privinţa condiţiei de a nu mă căsători. Aveam impresia că prin clauza asta încearcă să mă protejeze de nenoroc şi de dezamăgiri. Dar curând mi-am dat seama că lua chestiunea mult mai în serios decât crezusem eu vreodată. A aflat că aveam relaţii de prietenie cu Arthur şi probabil că a angajat detectivi care să ne urmărească. Într-o zi, a venit aici foarte agitat şi m-a rugat din nou, insistent, să cu mă căsătoresc cu Arthur sau cu oricare altul. A trebuit să-i promit sus şi tare că-l voi încunoştinţa neapărat dacă, totuşi, vreodată m-aş îndrăgosti de un bărbat şi că intenţiona să mă căsătoresc cu el.

— Unchiul dvs. îl cunoaşte pe dl. Menden?

Ea scutură din cap.

— Nu. Şi nici nu a avut nimic împotriva lui, până în clipa când a aflat că ţin la el.

— Şi apoi?

— Din acel moment s-a purtat îngrozitor – a făcut tot ce i-a stat în putinţă, să-l ruineze pe Arthur...

Dl. Menden o întrerupse. Era destul de tânăr şi avea încă viu un simţ deosebit de pronunţat al dreptăţii.

— Nu cred că avem voie să folosim această expresie. Mi-a oferit doar un post în Argentina, astfel încât să părăsesc ţara. Asta nu se poate numi tocmai „ruinat”. Sigur că n-am vrut ca Betty să piardă renta ei confortabilă, dar din fericire câştig oricum destul pentru a putea să ne întreţinem din banii mei.

— Deci aveţi intenţia să vă căsătoriţi?

— Suntem deja căsătoriţi de patru luni, răspunse Betty încet şi se uită speriată la dl. Rater.

— Ei drăcie! îi scăpă Oratorului.

Ea dădu din cap repede.

— Bineînţeles că ne-am căsătorit în taină, dar..., nu ştiu, cred că de fapt nu prea a fost în regulă din partea mea. Dar n-am avut curajul s-o spun unchiului Julian şi l-am rugat şi pe Arthur s-o treacă sub tăcere. I-am scris astăzi, că mă voi căsători mâine. Noi n-am fost decât la Starea civilă şi aş vrea să ne căsătorim şi religios.

— Deci sunteţi căsătorită cam de multişor, aţi făcut o afirmaţie falsă vizavi de bătrânul dvs. unchi şi doriţi ca eu să vă scot din toate necazurile şi contradicţiile astea?

— Nu, nu despre asta e vorba, spuse repede fosta domnişoară Linstead. Nu am încălcat legea. Căsătoria noastră este perfect valabilă. Arthur s-a interesat, şi aşa este. Dar eu doresc neapărat să mă căsătoresc şi religios... dintr-un anume motiv...

Oratorul oftă din greu.

— Foarte interesantă treaba, dar tot nu-mi dau seama cu ce-aş putea să vă ajut.

Cei doi tineri îşi aruncară o privire, apoi dl. Menden începu să vorbească.

— D-le Rater, Betty a ajuns la convingerea că unchiul ei nu mai este normal. Nu faptul că ar pierde nişte bani o îngrijorează. I-e teamă de ce mi se va întâmpla dacă Julian Linstead află despre căsătoria ei. Doar este complet absurd să încerci prin toate mijloacele s-o determini pe Betty să nu se mărite! În rest, este într-adevăr un domn foarte agreabil şi cumsecade, şi tocmai de aceea nu reuşesc să-i înţeleg comportarea în această privinţă. Nu-mi vine a crede că am vreun duşman pe lumea asta, şi nici nu-mi

fac vreo grijă în legătură cu persoana mea, dar mi-e teamă de ceea ce ar fi capabil să-i facă lui Betty.

Încetul cu încetul dl. Rater înţelese.

— Deci aşa, vreţi să vă puneţi sub protecţia poliţiei?

Cei doi dădură din cap cu atâta însufleţire ca doi copii fricoşi care au dat de siguranţa râvnită, încât Oratorul de-abia reuşi să-şi reprime râsul.

— Cred că sunteţi într-adevăr prea temători, răspunse el. Dar să vedem ce se poate face.

Ar fi fost relativ uşor pui pe cineva să păzească imobilul, dar considera că este de prisos să jertfeşti timpul a trei salariaţi în acest scop. Lipsa lui de grijă avea să se răzbune, însă.

Julian George Linstead era negustor de antichităţi, dar speculase cu succes la bursă, drept care, n-ar mai fi avut nevoie să se ocupe de magazin. De fapt nici nu-şi prea iubea meseria, dar cum îi consacrase totuşi energia sa, continua s-o exercite.

Era un burlac în vârstă de patruzeci şi cinci de ani şi arăta destul de bine, în ciuda naturii sale oarecum rezervate şi morocănoase. Când voia totuşi, ştia să fie şi amabil, ba chiar dovedea şi un anume simţ al umorului. Mai trebuie spus în favoarea lui că participa cu dărnicie la toate colectele pentru scopuri filantropice, cu condiţia, însă, ca numele său să nu fie pomenit.

Locuia în Curzon Street, unde se îngrijea de el dna Aldred, o persoană ceva mai în vârstă. Soţul ei îndeplinea funcţia unui intendent şi camerist totodată.

Dl. Linstead era membrul unui club select, aparţinea partidului conservator şi nu era, în măsura în care asemenea lucruri se află, încurcat în vreo aventură sentimentală. Evaluarea impozitului pe venit era privită de el dintr-o perspectivă

filosofică şi, în rest, ducea viaţa unui cetăţean liniştit şi stimat. Asta nu-l împiedica să facă voiaje de plăcere în străinătate. Astfel, putea fi văzut la Deauville şi la Lido – atunci când sezonul o cerea ; anual mai petrecea în timpul iernii trei săptămâni la St. Moritz.

Sigur că mai avea şi anumite pasiuni mai deosebite, cum ar fi interesul său aparte pentru problemele esoterice, oculte. Din acest motiv era şi unul dintre prietenii lui Henry Hoylash, care nu se ocupa doar de astronomie, ci şi de astrologie, şi care-l vizita deseori în Curzon Street.

Profesorul, un domn scund cu un caracter blând, ştia să prevadă evenimentele din politica de factură mondială cu o precizie remarcabilă. În cercurile apropiate lui era cunoscut ca „The Sirius Man”[7], fiindcă toate profeţiile sale erau cumva legate de această stea. Punctul de plecare al calculelor sale era poziţia lui Sirius în perioada când fuseseră construite marile piramide de la Gizeh. Astrologia avea mulţi adepţi; şi dl. Linstead care mai înainte nici nu avusese habar că există o stea cu acest nume, se simţea puternic atras de această posibilitate de a citi viitorul din poziţia aştrilor. Şi Egiptul, cel pe care-l considerase până atunci doar un obiectiv turistic profitabil pentru firma THOMAS COOK & SONS, îi apăru acum într-o lumină nouă, tainică.

Într-o seară prof. Hoylash îl convinse pe dl. Linstead ca în loc de a-şi face obişnuita călătorie în Elveţia, să viziteze Egiptul. Dl. Rater dispuse investigaţii şi află ceea ce se cunoştea despre dl. Linstead. Unul dintre detectivi îl invită pe dl. Aldred la un pahar de Whisky and Soda, îl descusu şi se alese cu informaţia că dl. Linstead era cel mai bun stăpân pe care ţi-l puteai dori.

---

[7] Omul stelei Sirius (lb. engleză).

— Desigur că s-a ocupat mult în ultima vreme cu duhurile, cu spiritismul şi cu altele asemănătoare. De când îl cunoaşte pe bătrânul profesor, vorbeşte despre zei egipteni şi alte chestii din astea trăznite. Dar, în definitiv, fiecare om are dreptul să aibe un cal de bătaie.

Detectivul vru să afle şi mai multe amănunte despre preocupările oculte ale d-lui Linstead.

— Ei, nu-i chiar prea mare lucru. Atât doar că-i face o deosebită plăcere să întocmească horoscoape. M-a întrebat nu de mult în ce zi şi la ce oră m-am născut; la fel şi pe soţie. De celelalte nu-mi mai aduc aminte.

Dl. Linstead se părea că-şi ia foarte în serios studiile astrologice. Avea o bibliotecă ce cuprindea toate lucrările de referinţă ale literaturii oculte, pusese să i se construiască o machetă a marii piramide, machetă care se putea uşor demonta, şi seara se ocupa multe ceasuri cu calcule mistice.

Oratorul nu dădu prea mare importanţă acestei ocupaţii predilecte a d-lui Linstead. Îndată după ce dispuse de informaţiile necesare, uită toată tărăşenia, fiindcă într-adevăr nu vedea nimic neobişnuit în acest caz. În definitiv, o persoană bogată avea voie să se ocupe de relaţiile nepoatei sale, care urma cândva să-i moştenească averea. Mai semnă nişte corespondenţe, ascultă câteva rapoarte ale unor subordonaţi şi părăsi biroul, îndreptându-se spre casă.

În seara asta se culcă mai devreme şi, fiindcă avea un somn sănătos şi adânc, nu auzi la început apelurile telefonului. În cele din urmă se trezi totuşi, se extrase din pat înjurând buimac şi se duse la aparat.

— Aici e Arthur Menden, anunţă o voce răguşită şi speriată. Vă amintiţi, nu-i aşa, că ieri, în locuinţa lui Betty, am vorbit cu dvs.?

— Da... şi ce-i... ce s-a întâmplat?

Tonul agitat al lui Menden îi trădă imediat Oratorului că avusese loc ceva cu totul deosebit.

— Betty a fost răpită – vorbesc de la ea de acasă.

— Răpită? repetă dl. Rater mirat şi îşi ciupi urechea pentru a constata dacă este treaz sau nu. Dar la naiba, ce vreţi să spuneţi? Dar nu, fără detalii la telefon, aşteptaţi acolo, vin imediat.

Se echipă în cea mai mare grabă, dar era foarte supărat că un înalt funcţionar de poliţie este silit să părăsească patul în toiul nopţii, pentru o astfel de aiureală.

Când ajunse la locuinţa Bettyei, îl găsi pe dl. Menden zbuciumându-se. Până la miezul nopţii, tânărul soţ nu avusese habar de dispariţia ei.

Cu toate că erau căsătoriţi, cei doi locuiau separat. În general, petreceau seara împreună, dar de astă dată, la rugămintea ei, plecase ceva mai devreme la el acasă. La zece şi jumătate fusese sunat de un necunoscut. Omul pretindea că vorbeşte din dispoziţia firmei de inginerie pentru care lucra Menden, şi-l rugă să se ducă imediat la domiciliul din Kingston Hall al directorului fondator. Sosise o telegramă din Bermude pe care şeful dorea s-a discute cu dânsul. Dl Menden cunoştea în detaliu situaţia unui contract care urma a se derula acolo.

N-avu nici cel mai mic dubiu, luă un taxi şi se transportă la Kingston. Când ajunse la casa şefului, tocmai era în toi o petrecere prilejuită de aniversarea zilei de naştere a soţiei acestuia şi nimeni nu ştia nimic despre vreun mesaj telefonic, Cât despre o telegramă din Bermude, nici vorbă! Uimit şi supărat din pricina glumei tâmpite, Menden se reîntoarse acasă.

La unu fără un sfert ajunse acolo şi, de-abia ajuns în hol, auzi telefonul zbârnâind. Era fata în casă a lui Betty. Încerca deja de-o oră să ia legătura cu el.

Betty primise un telefon la ora unsprezece, chipurile de la portarul imobilului în care locuia dl. Menden. Era rugată să vină imediat acolo. Discuţia durase ceva mai mult, dar stăpâna nu-i spusese totul. În faţa casei se afla o maşină şi fata văzuse că doamna vorbise ceva cu bărbatul care aştepta acolo. Apoi, Betty se urcase şi maşina demară.

— Dar de ce nu ai sunat la staţia de taximetre ca să ceri o maşină pentru stăpâna dumitale? întrebă Oratorul.

Ea motivă că era dezbrăcată şi că Betty deja plecase, până când a reuşit să se echipeze. Dar în treacăt, când cobora, stăpâna-i strigase în grabă încotro pleacă.

— Aţi recunoscut cumva bărbatul sau maşina?

Scutură din cap, în semn de negare. Era foarte întuneric, dar credea că fusese vorba de un Rolls Royce. O maşină mare, de lux în orice caz... Nu se mai culcă, pentru a aştepta revenirea doamnei; cum aceasta nu revenise până la ora douăsprezece şi nici nu sunase, începuse să fie îngrijorată şi sunase la Menden, fără a primi insă răspuns.

Alte relaţii nu mai reuşi să dea.

— În spatele trebii ăsteia se ascunde Julian Linstead, n-are cum să fie altcineva, spuse Arthur nervos şi agitat. V-am aşteptat pe dvs., d-le Rater, altminteri m-aş fi dus personal la locuinţa sa.

Nici Oratorul nu izbuti să găsească altă explicaţia pentru dispariţia tinerei doamne. Nu avea prieteni în Londra şi în nici un caz n-ar fi plecat cu un străin – mai ales la o asemenea oră.

Un mic indiciu îl constituia totuşi faptul că-şi luase cu ea pijamaua, capotul, papucii şi diverse obiecte de toaletă.

La scurt timp după asta, dl. Rater şi Arthur Menden ajunseră la dl. Linstead. Bătură câtva timp la uşă, până când intendentul, în halat de casă, le deschise.

Dl. Aldred cam forţase nota, încercând să arate prin înfăţişarea sa exterioară, dezordonată, că tocmai fusese smuls din aşternut. Părul îi atârna încâlcit şi Oratorul constată imediat, în afară de aceasta, că pantofii bărbatului erau încheiaţi la şireturi.

— Nu, dl. Linstead nu se află acasă. A plecat ieri dimineaţă. După câte ştiu, e vorba de un voiaj la Paris.

Vorbea exagerat de tare şi dl. Rater îl privi pătrunzător.

— Sunt funcţionar de poliţie, spuse el şi văzu cum pleoapele intendentului tresar nervos. Aş vrea să-i las câteva rânduri d-lui Linstead. Permiteţi-mi să intru.

Dl. Aldred dădu tăcut din cap, îl conduse în selectul cabinet de lucru şi aprinse lumina. Oratorul se aşeză la birou, se uită în juru-i şi săltă coşul de hârtie spre el. Găsind că are un conţinut interesant, extrase cele două plicuri mototolite care se aflau în el. Le puse pe masă şi le netezi. Pe unul din ele se vedea scrisul lui Betty şi fusese expediat în dimineaţa zilei trecute.

Dl. Rater îi făcu intendentului semn să se apropie.

— Plicul ăsta a fost trimis ieri dimineaţa d-lui Linstead, ceea ce înseamnă că a ajuns după amiază aici. Cine l-a deschis?

Omul înghiţi încurcat, dar nu răspunse.

— Deci dl. Linstead a primit scrisoarea şi a citit-o, continuă dl. Rater. Asta înseamnă că n-avea cum să fi plecat ieri dimineaţă la Paris!?

Dl. Aldred fusese încolţit şi nu ştia cum să reacţioneze.

— Unde e dl. Linstead?

Intendentul îşi clătină capul şi murmură cuvinte neinteligibile. Pesemne că nu ştia ceva exact despre asta. În cele din urmă, spuse că dl. Linstead posedă două case la ţară şi că uneori se duce acolo. Una se găsea la Brighton, cealaltă la Sunningdale. În

afară de aste, stăpânul său mai avea şi-un bungalow[8] lângă Tamisa, dar a cărui poziţie Alfred n-o cunoştea. Şi Tamisa era un fluviu lung, cum observă Oratorul ironic, iar pe malurile lui se aflau o sumedenie de vile şi bungalow-uri ale celor avuţi.

Dl. Rater mai chestionă şi pe ceilalţi servitori, dar nu reuşi să afle nimic de la ei. Dacă era cineva care ştia ceva despre locul unde se găseşte dl. Linstead, acesta era dl. Aldred, dar acesta ştia să păstreze un secret. În cele din urmă Inspectorul şef îl concedie şi se întreţinu cu dl. Manden.

— După opinia mea, chestiunea nu-i atât de gravă cum credeţi. Cred că o să aflu totuşi mai multe, dacă-l mai descos o dată pe intendent. Ar fi bine să vă plimbaţi măcar o oră – după care puteţi reveni. Ştiţi că n-am un mandat oficial şi aş putea avea mari dificultăţi dacă aş întreprinde şi alte demersuri.

Ceva mai târziu, Oratorul îl chemă iarăşi pe dl. Aldred şi se ocupă de el timp de o oră. Îl interogă în modul cel mai sever, cercetă amănunţit conţinutul sertarelor şi, într-un târziu, luă de pe rafturile bibliotecii câteva dintre tratatele d-lui Linstead despre ştiinţele oculte. Răsfoindu-le, află o sumedenie de lucruri privind zei şi demoni până atunci necunoscuţi lui. Dar descoperirea lui cea mai importantă o făcu totuşi într-un compartiment al biroului.

Când Arthur Menden reveni, dl. Rater înaintase cu investigaţiile sale până la un anume punct, care-i permisese şi formularea unei concluzii.

— Nu cred că pe soţia dvs. o ameninţă o primejdie. Dacă pot să vă dau un sfat, duceţi-vă liniştit acasă şi culcaţi-vă. Rămân aici până se iveşte unchiul Julian.

— Ştiţi unde se află în momentul de faţă?

---

[8] Casă cu verandă gen vilă (lb. engleză).

Inspectorul şef clătină capul.

— N-am habar, dar asta nu contează, răspunse el scurt.

Menden îşi luă rămas bun fără tragere de inimă, dar era prea agitat pentru a adormi. Când Oratorul se uită mai târziu pe geam, îl văzu patrulând pe trotuarul celălalt.

La ora şapte dl. Rater auzi pe cineva deschizând intrarea din spate şi, luând-o înaintea intendentului, îl sfătui pe acesta să se retragă în camera lui. Apoi coborî la parter.

Julian Linstead intră din hol, dar era atât de extenuat şi de somnoros, că nici nu băgă de seamă că un străin şedea pe sofa. Nu aprinse lumina şi se îndreptă imediat spre camera de lucra. Ajuns acolo, îl izbi mirosul – dl. Rater îşi petrecuse timpul fumând şi, când se răsuci, îl văzu pe inspectorul şef la câţiva paşi de el.

— Ce... ce s-a întâmplat? întrebă el cu vocea întreruptă.

— Mă aflu aici din pricina dvs.

Linstead îl recunoscu acum.

— Sunteţi dl. Rater de la Scotland Yard, nu? răspunse el agitat şi nervos.

Oratorul dădu din cap.

— Unde-i d-ra Linstead? întrebă el scurt.

— Vorbeşti despre nepoata mea? Julian făcea eforturi să pară degajat. Pentru numele lui Dumnezeu, i s-a întâmplat ceva? Dar de unde să ştiu eu...?

— Unde se află?

— Vă jur că...

— Lăsaţi lucrurile astea, d-le Linstead, ripostă Oratorul supărat. În definitiv n-am rămas treaz toată noaptea, ca să-mi spuneţi acum poveşti. Ea se află în bungalow-ul de pe Tamisa, asta este limpede. Atât doar, că nu ştiu locul exact unde se

găseşte acesta. Dar dacă mă duc acum la Scotland Yard, nu-mi va fi prea greu să aflu.

Dl. Linstead îl privi palid şi tulburat.

— Probabil că n-am încotro, zise el şi păru dintr-o dată îmbătrânit cu câţiva ani. Este într-adevăr acolo unde spuneţi, dar se află în siguranţă, şi îi merge bine. Am dus-o aseară acolo şi am angajat o infirmieră de la un spital de boli mintale, care să aibe grijă de ea. Nu va păţi nimic şi sper să-şi bage minţile în cap – nu vreau să spun că-i tocmai alienată, adaugă el repede, dar...

— ...Dar acordaţi prea multă importanţă spuselor prietenului dvs. smintit, prof. Hoylash, răspunse Oratorul liniştit.

Julian Linstead îi aruncă o privire întrebătoare.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Da, şi din cauza asta voiţi s-o împiedicaţi pe nepoata dvs. să se mărite. Dar sunt în măsură să vă comunic ceva care precis că vă va interesa: Este căsătorită!

În privirea d-lui Linstead se putea citi frică şi disperare.

— Ce... o căsătorită? întrebă el cu vocea răguşită.

— Da, cununia civilă a avut loc acum patru luni!

Frica dispăru încetul cu încetul din trăsăturile lui Linstead şi, în cele din urmă, oftă uşurat.

— Acum patru luni? Dar asta-l imposibil...

— Nimic nu-i imposibil. Horoscoapele mai greşesc şi ele uneori. Câte ceva am citit în cărţile dvs., iar celelalte elemente am reuşit să le deduc. Şi în afară de asta, am găsit două astfel de horoscoape în biroul dvs., pe care le-a întocmit profesorul Hoylash – unul pentru dvs., altul pentru nepoată. Profesorul ăsta cumsecade al dvs. se pare că ă ajuns la concluzia că veţi muri în ziua nunţii nepoatei. Dar după câte îmi dau seama, la patru luni după acest termen fatal sunteţi încă bine-mersi în viaţă!

— Dar ea nu mi-a spus niciodată că... De ce mi-a scris că mâine... că mâine se va căsători... într-o biserică?

— Va fi având ea motivele ei, răspunse Oratorul sec. N-o să mă mire prea tare, dacă în curând veţi mai fi o dată unchi.

III. SECRETARA PARTICULARĂ

Oratorul cunoştea THE LONDON AND SOUTHERN BANK fiindcă avea şi el un mic cont acolo. Şi pe dl. Baide, directorul filialei Piccadilly al acesteia, îl ştia din vedere, fiindcă el însuşi stătuse cândva, o bună bucată de vreme, într-o locuinţă relativ ieftină din Saint James Street. Proprietarul făcuse oareşicari concesii în ce priveşte chiria, deoarece considera că prezenţa unui atât de înalt funcţionar de poliţie este un factor de descurajare vizavi de tendinţele infracţionale...

Când dl. Rater şedea uneori dimineaţa la fereastră şi trăgea din pipă, îl vedea destul de des pe dl. Baide care trecea încet de-a lungul lui St. James Street înspre Piccadilly. Bancherul avea, invariabil, jobenul dat puţin pe spate şi – fie vară, fie iarnă – purta paltonul desfăcut; Oratorul îl considera drept un filosof.

Putem să vorbim despre o coincidenţă remarcabilă: THE LONDON AND SOUTHERN BANK ceru sprijinul Inspectorului şef Rater, tocmai când acesta se ocupa de dl. Joseph Purdew, care, cu câtva timp în urmă, absolvise la închisoarea de la Dartmoor o pedeapsă privativă de libertate pentru culpe cum ar fi excrocheriile ori abuzul de încredere. Acum, individul era proprietarul unei firme şi dl. Rater voia să ştie cât de cinstit era în

momentul de faţă. Joe Purdew avea un sediu frumos într-o stradă selectă din vestul Londrei şi se ocupa de pariuri la cursele de cai.

Vizita inspectorului şef nu prea îl bucură pe Joe. Falsa amabilitate cu care-l salută, nu reuşi să-l înşele pe Orator în nici un fel.

— Dar, vă rog... apropiaţi-vă, d-le Rater! Îmi permiteţi să vă ofer un pahar de vin?

Tipul avea o statură îndesată, iar chipul său era puţin prea roşu. Se agita de colo-colo şi cotcodăcea ca o găină bătrână. În cele din urmă, închise grijuliu uşa de mahon care ducea spre biroul exterior.

— Curios că veniţi tocmai azi la mine. Acum câteva zile avusesem intenţia să vă scriu.

— Ce şarlatanii mai plănuieşti? întrebă Rater şi făcu un semn de refuz cu mâna, când Joe Purdew vru să scoată o sticlă de vin din dulap.

Individul radia.

— Dar d-le Rater, nu-i deloc o şarlatanie. Ocupaţia mea este absolut cinstită. Patru sute dintre cei mai bine situaţi oameni din Londra sunt clienţii mei. Câştig săptămânal cam o mie de lire sterline. Toţi aceştia sunt niţeluş cam proşti, dar, în definitiv, nu-i o infracţiune să câştigi bani datorită prostiei unora! Totul se desfăşoară strict în limitele legalităţii, d-le Rater. Şi cu obiceiurile mele de odinioară, am rupt-o definitiv, explică Joe cu o mutră virtuoasă. Mă bucur că pot locui liniştit în căsuţa mea din Bayswater şi că nu trebuie să-mi fie teamă în orice moment că un poliţist să mă bată pe umăr, invitându-mă la cea mai apropiată circumscripţie. Vă mai aduceţi aminte cum m-aţi arestat atunci la Southampton? Dar Dumnezeu mi-e martor că nu vă port ranchiună.

Dl. Rater n-avea un motiv special pentru vizita sa. Auzise numai despre ocupaţia cea nouă a lui Joe şi voise să se orienteze niţeluş.

Când deschise uşa spre biroul exterior, aproape că se ciocni cu o doamnă, care tocmai voia să intre. Era înaltă şi impunătoare, avea părul castaniu şi cunoştea perfect arta de a se farda decent. Şi fiindcă mai era şi foarte bine îmbrăcată, Oratorul presupuse că face parte din cei „patru sute de londonezi bine situaţi” – care alcătuiau clientela lui Joe.

În acelaşi timp, avu impresia că o mai văzuse undeva. Memoria îi juca însă o festă – nu reuşi să-şi aducă aminte unde anume, dar o puse cumva în relaţie cu o foaie de geam spartă...

Se dădu la o parte ca să-i facă loc, şi ea trecu foşnindu-şi maiestuos veşmintele.

Când se reîntoarse la Scotland Yard, i se aduse primul raport despre frauda de la THE LONDON AND SOUTHERN BANK – dar, deşi materialul cuprindea două pagini format in-folio, conţinea extrem de puţine data concrete. Starea de lucruri era următoarea: fusese prezentat un cec de peste 35 000 de lire sterline, pe care banca îl onorase. Apoi se constată că semnătura fusese falsificată!

Dl. Baider se ivi îndată în biroul unde aştepta inspectorul şef. Arăta foarte supărat şi neliniştit. Părul său grizonant era răvăşit şi privirea sa obosită vorbea despre o noapte de nesomn.

Filiala Piccadilly a lui LONDON AND SOUTHERN BANK fusese renovată de curând şi oferea tot ce putea fi mai nou în materie de lux, de distincţie. Inspectorul şef se simţea bine în astfel de încăperi frumoase.

Directorul îl conduse la cabinetul său, închise grijuliu uşa şi trase un scaun în apropierea biroului, pentru oaspetele său.

— Este pur şi simplu o problemă catastrofală, spuse, el abătut. De treizeci şi doi de ani lucrez la bancă, dar până acum n-am avut de-a face cu o astfel de fraudă.

— Înseamnă că aţi avut noroc, opină Oratorul.

Nu-l interesa totuşi povestea vieţii acestei persoane, voia doar să cunoască realitatea în legătură cu cecul de 35 000 de lire sterline falsificat. Constată că documentul fusese prezentat de o persoană pe care nimeni n-o văzuse! Casierul nu-l onorase şi înregistrarea o făcuse un amploaiat pe care nu-l cunoştea nimeni...

— Prima ştire despre existenţa unei nereguli ne-a furnizat-o secretarul d-lui Gillan. A venit la mine, mi-a arătat registrul de casă şi mi-a spus că nu există nici o menţiune în registru privind cele 35 000 de lire sterline. Noi mai avem o înregistrare, dar cu un scris necunoscut.

Deschise un registru de conturi şi indică un rând pa care se putea citi:

Cec deschis pentru £ 35 000.

— După îndelungi căutări am reuşit să găsim în cele din urmă şi cecul care din greşeală nu se afla lângă cele din ziua respectivă. Este categoric falsificat. Iată-l!

Spunând aceasta, îi întinse detectivului formularul. Dl. Rater îl privi, îl mirosi, apoi îl ţinu în contre-jour şi într-un târziu îl depuse cu precauţie pe masă.

— Provine din carnetele de cecuri ale d-lui. Gillan? Sunt convins că aveţi o evidenţă a carnetelor pe care le înmânaţi clienţilor?

Dl. Baide confirmă, dând din cap.

— Da, este penultimul cec dintr-un carnet pe care l-am trimis d-lui Gillan în urmă cu o lună. De obicei, îi transmitem zece carnete a o sută de file semestrial. Dl. Gillan este un foarte bogat om de bursă pe Grosvenor Square şi are la noi atât contul său personal cât şi cei comercial.

Oratorul mai verifică o dată documentul. Deasupra numelui băncii scria cu caractere mai mici: „*Contul Thomas L. Gillan*” şi în colţul din stânga cecul era marcat cu literele „C.E.”

— Cine este „C.E."?

Bancherul zâmbi uşor.

— Cele două litere sunt identice cu cifra treizeci şi cinci de mii. „A” înseamnă, de pildă, o mie, „B” două mii ş.a.m.d. Este un cod secret, pe care l-am convenit ca măsură de control.

— Cine îl cunoaşte? Bineînţeles că dvs. îl ştiţi – dar mai există şi alte persoane?

— A fost doar o înţelegere între dl. Gillan şi mine. Toate cecurile mai mari trebuie să-mi fie prezentate, în vederea verificării. Este foarte ciudat că în cazul de faţă nu s-a respectat această regulă. Secretara mea spunea încă azi dimineaţă, că aş fi descoperit falsul cu siguranţă.

— Dar cine-i secretara dvs.?

— Veţi vedea îndată.

Dl. Baide apăsă pe un buton, după câteva secunde îşi făcu apariţia d-ra Helen Lyne.

Depăşea puţin statura medie şi era foarte zveltă. Părul negru era pieptănat pe spate şi ochelarii cu rama de corn o prindeau de minune. Oratorul aprecie că are douăzeci şi patru de ani. Arăta foarte inteligentă şi capabilă, avea o atitudine calmă şi sigură de sine – întâlni privirea detectivului fără a se intimida defel.

Dl. Rater o salută, dând din cap.

— Cunoaşteţi codul acesta? o întrebă el fără nici o altă introducere şi-i arătă cela două majuscule de la colţul formularului.

O clipă îşi încruntă fruntea.

— A, vorbiţi despre codul pe care dl. Gillan îl foloseşte pentru cecurile sale. Da, mi-e cunoscut.

Directorul avu o mină surprinsă.

— Dar nu v-am pomenit niciodată despre asta, replică el.

Ea zâmbi uşor.

— Nu, dar treaba este extraordinar de simplă – aşa că am ghicit-o rapid.

— Cecul n-a fost prezentat în timpul absenţei d-lui Baide?

Ea neagă din cap.

— Nu, eu nu le văd niciodată înaintea lui.

Oratorul îi mai puse câteva întrebări. Avu involuntar impresia, că secretara se amuza cumva pe seama lui, ceea ce începu să-l supere. În cele din urmă îi permise să plece şi aşteptă până când închise uşa. Apoi, având grijă să nu facă zgomot, merse spre uşă şi o deschise brusc. Dar femeia nu se afla acolo.

— Când aţi angajat-o?

Dl. Baide oftă.

— Este foarte capabilă, dar nu mă înţeleg prea bina cu ea. În urmă cu o jumătate de an mi-a fost repartizată de direcţia noastră generală. N-am totuşi motive să mă plâng de ea. Este harnică şi deseori face ore suplimentare.

— Unde vă ţineţi cheile?

Directorul îl duse la seiful discret care făcea corp comun cu un perete.

— Aici. Arătă un rând de vreo douăzeci de chei de diferite mărimi, care erau agăţata pe nişte cârlige de oţel.

— D-ra Lyne poate deschide seiful?

— În mod obişnuit, nu. Odată sau de două ori am trimis-o eu să-mi aducă o cheie. Am deplină încredere în ea.

După asta, Oratorul îi mai chestionă pe directorul adjunct, contabilul şi casierul, dar, când termină, n-aflase prea mare lucru.

— Escrocheria a fost comisa de un salariat al băncii, care are acces la registru şi la seiful dvs., spuse el d-lui Baide, când se pregăti să plece.

Acesta îl privea încordat; dacă spera ca detectivul să-i comunice mai pe larg părerea lui despre acest caz, se înşela.

Dl. Rater se înapoiase la Scotland Yard şi îi prezentă şefului său toate detaliile pe care reuşise să le constate.

— Deci cecul cu semnătura d-lui Gillan e falsificat? Foarte curios. Cu o zi înainte ca formularul să fie prezentat în vederea onorării, a apărut în presă informaţia eronată că dl. Gillan ar fi murit. Este vorba de acel accident de avion petrecut în comitatul Kent. Dar pe semne că a fost vorba de o confuzie.

Oratorul îl privi gânditor, dar tăcu.

Când se duse dimineaţa următoare la bancă, află că dl. Baide nu venise. Făcuse o criză de nervi şi se părea că-i merge prost.

— Cred că şi dvs. mă puteţi ajuta, se adresă poliţistul d-lui Wilde, directorul adjunct.

— Puneţi să se întocmească o listă cu clienţii dvs. care au răposat în ultimele douăsprezece luni...

Auzi o exclamaţie înăbuşită şi se răsuci rapid. D-ra Lyne intrase fără zgomot şi-l fixă uimită. Apoi îi scăpară nişte vorbe, pe care Oratorul nu i le putu ierta.

— Cât de inteligent din partea dvs.!

Încă o mai privea perplex, neştiind cum să răspundă acestei afirmaţii impertinente, când îşi făcu apariţia un salariat.

— D-na Luben-Keller doreşte să vă vorbească, se adresă el directorului adjunct.

Numele era cunoscut inspectorului şef. D-na Luben-Keller era proprietara unui grajd de cai de curse şi se bucura de o reputaţie ciudată în lumea sportivă. Caii ei nu prea aveau succes, iar echipa ei era considerată drept una din cele mai proaste din Anglia, cu toate că plătise o grămadă de bani pentru animalele ei. Părerea generală era că insuccesele proveneau din dorinţa de-a antrena personal caii. Era singura antrenoare feminină din Anglia în această ramură sportivă – şi era foarte mândră de acest fapt.

Bancherul îl privi şovăind pe detectiv.

— De fapt ar trebui s-o primesc pe doamna.

— Să ies?

— A, nu, nu cred că discuţia are un caracter personal. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, o poftesc să intre aici.

Oratorul scutură din cap, negând. N-avea nimic împotrivă să aibe de-a face cu tot felul de oameni.

Doamna intră şi dl. Rater nu se minună puţin, când o recunoscu pe aceeaşi femeie, pe care o întâlnise cu scurt timp în urmă în biroul lui Joe Purdew. Dar şi ea îl identifică imediat. Îi aruncă o privire scurtă şi, când vorbi, avu vocea uşor voalată.

— Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez, dar de fapt, unde-i dl. Baide?

— Nu se simte bine, răspunse locţiitorul său. Dar sunt în măsură să rezolv orice chestiune.

Ea îl privi din nou pe Orator şi şovăi.

— Aş dori însă să discut chestiunea doar cu dv. şi nu în prezenţa cuiva străin, replică ea cu destulă îndrăzneală.

Inspectorul şef n-avu încotro şi trebui să părăsească biroul. Şi iarăşi imaginea ei îl duse cu gândul la un ochi de geam spart sau ceva asemănător... Dar ce anume?

După un timp adjunctul ieşi, apoi pătrunse în biroul lui Baide şi după scurt timp se reîntoarse la vizitatoarea sa. Dl. Rater aşteptă până când aceasta plecă.

— Cine a fost dânsa? întrebă el apoi.

Dl. Wilde dădu din umeri. Ştia doar că dispune de venituri mari. Mai mult nu ştia sau nu voia să spună şi bancherii sunt în general foarte rezervaţi în spusele lor, mai ales faţă de detectivi – atunci când este vorba despre clienţii lor.

— Nu a venit să discutăm vreo problemă de afaceri, ci să ia un carnet de notiţe pe care l-a uitat ieri în biroul d-lui Baide.

Oratorul îşi petrecuse răgazul oferit de prezenţa musafirului, încercând să se ocupe mai îndeaproape de secretară. Nu reuşi să afle prea mare lucru. După ce se despărţi de dl. Wilde, intră din nou la ea. Şedea la măsuţa unde avea maşina de scris şi nu-l auzi – detectivul ştia cum se deschide silenţios o uşă. Când i se adresă, d-ra Lyne tresări şi închise rapid agenda pe care o studiase. Mişcarea ei fu atât de precipitată, încât intră la bănuieli.

— Ce-aţi vrut să ziceţi mai înainte când aţi făcut observaţia: „Cât de inteligent din partea dv.”?

Ea se răsuci pe scaunul ei turnant şi-l privi deschis, în faţă. Cu cea mai mare neplăcere, detectivului i se păru că desluşeşte iarăşi, un zâmbet ironic pe chipul ei.

— Am avut convingerea că sunteţi foarte perspicace şi că procedaţi cu multă iscusinţă. Dvs. sunteţi dl. Rater, nu?

Inspectorul înclină capul, confirmând.

— Cineva mi-a povestit odată că sunteţi foarte tăcut, dar aici aţi vorbit destul de mult.

Dl. Rater se roşi brusc – se supărase atât pe sine cât şi pe secretară.

— Până acum au încercat două persoane să mă inducă în eroare – doar una din ele a scăpat deocamdată de ştreang!

Ea zâmbi prietenos.

— S-ar părea că mă aşteaptă vremuri grele! Îmi pare rău, d-le Rater. N-am făcut decât o glumă. Dar aţi avut într-adevăr o idee foarte inteligentă. Aţi ajuns desigur la concluzia că în cazul unui deces se face mult mai puţină zarvă despre un cec cu semnătură falsificată, decât dacă respectivul ar mai fi printre cel vii şi s-ar putea ocupa personal de chestiune. Toată lumea crezuse că dl. Gillan şi-a pierdut viaţa în accidentul acela de avion. Dar el trăieşte şi face un tărăboi nemaipomenit.

Oratorul îi aruncă o privire ciudată.

— Cât de inteligent din partea dvs. ripostă el. Ştiţi atât de mult, că-mi vine să vă iau la Scotland Yard, ca să stăm de vorbă şi să ne putem explica acest caz deosebit!

D-ra Lyne neagă din cap.

— Ar fi doar pierdere de vreme. Dar pot să înţeleg foarte bine punctul dvs. de vedere. Ia staţi puţin – vreau să vă arăt ceva.

Deschise primul sertar al biroului ei micuţ şi scoase de acolo o agendă legată în piele. O răsfoi rapid şi se opri la o pagină acoperită în întregime cu cifre. Văzu că pe ultimul rând era notat: „£ 35 000”.

— Asta-i agenda, pe care d-na Luben-Keller a uitat-o aici... Am spus că n-am văzut-o!

Inspectorul şef i-o luă din mână şi o vârî în buzunar.

— Foarte interesant. Dar şi eu vreau să vă comunic câteva fapte ciudate. Cunoaşteţi pe un oarecare Joseph Purdew?

Spre marea lui mirare, secretara confirmă.

— Şi nu consideraţi că tipul este un Bookmaker[9] rafinat?

— Foarte rafinat! răspunse ea sec.

---

[9] Bookmaker – Cel ce se ocupă de pariuri la cursele de cai (lb. engleză).

— Şi-n afară de asta are şi-un caracter murdar. Ştiţi că în fiecare seară o tânără îl vizitează? Părul ei nu este pieptănat atât de lins ca al dvs., şi nici nu poartă ochelari cu ramă de corn.

— Poate că şi-i pune în biroul lui. Precis că este mioapă, răspunse ea calm.

— Da, dar ea nu se numeşte d-ra Lyne, ci d-ra Lamer, *dacă nu mă înşel prea tare.*

Ea zâmbi.

— Sunteţi într-adevăr foarte inteligent, îl lăudă ea.

— Dar nu-i nimic deosebit în treaba asta, pur şi simplu am pus să fiţi supravegheată. Acum însă vă rog să-mi spuneţi *de ce şi pentru ce* trebuie să-l vizitaţi seara pe acest infractor notoriu?!

Zâmbetul se şterse de pe faţa ei.

— Îi ţin registrele contabile. Nu trebuie să-mi plătească prea mult pentru asta şi a renunţat în cele din urmă şi la încercările sale de apropiere – dar la început am avut mari dificultăţi cu el...

— D-na Keller este una din clientele sale?

Ea dădu din cap.

— Cea mai bună!

— Nu pot s-o înţeleg, nici ce se întâmplă cu mine nu pot înţelege. Ori de câte ori o văd, trebuie să mă gândesc la o placă de sticlă sau o foaie de geam – dar sparte!

— Poate cumva un geam care acoperă o fotografie? opină d-ra Lyne.

El o privi uimit, o apucă impulsiv de mână şi i-o strânse foarte bucuros.

— Unde locuieşte?

— În Pentley, Berkshire, dacă vreţi s-o vizitaţi.

— E măritată?

— Da. Şi e aproape cinstită, spuse ea grav, dar suferă de orgoliul ăsta prostesc în legătură cu caii ei – e convinsă că se

pricepe la hipism. Am impresia că în această privinţă este victima primului ei soţ. Nu ştiu dacă aţi văzut cum se „transportă” cel de-al doilea soţ al ei. În ce fel ajunge el la Londra? Circulă cu o limuzină mare şi luxoasă, dar de fiecare dată coboară la monumentul de la Green Park şi restul drumului îl parcurge pe jos...

Oratorul îi făcu semn să înceteze. Era posibil să constataţi că există o persoană care te întrece?! Şi această d-ra Lyne ştia într-adevăr prea multe?!

La mai bine de-o oră faţă de Londra, la poalele dealurilor din Berkshire se află un sătuc. În apropierea acestuia se află o casă mare, roşie, înconjurată de-o grădină frumoasă. Inspectorul şef Rater nu-şi opri maşina în faţa intrării... O făcuse deja, şi restul drumului îl parcurse pe jos, aşa cum făcea cel de-al doilea soţ al d-nei Luben-Keller. Ajuns în apropierea clădirii, zăbovi un moment în spatele unul tufiş şi observă că uşa era larg deschisă. Îndată după aceea, pătrunse în hol fără a mai suna şi ascultă atent.

Auzi voci care veneau dintr-o cameră ce se afla dincolo de scară; se furişă în apropierea uşii şi trase cu urechea. Părea că-l preocupă foarte puţin gândul la ce s-ar fi întâmplat; dacă venea un servitor ar fi dat peste el.

În orice caz d-ra Luben-Keller părea că este capabilă să devină foarte violentă şi agresivă...:

— ...şi acum zaci aici şi faci zâmbre, în loc să te duci la birou, ca să te vadă lumea... ce-o să creadă poliţaiul ăla, o să ajungi să mă ruinezi! Cum, doamne iartă-mă, ai fost în stare să laşi agenda aia blestemată pe masă – să citească toată lumea! Dl. Purdew zice că până la urmă ar putea să aibă şi dânsul neplăceri.

Oratorul auzi cum cineva geme nedesluşit, apoi femeia cu voce stridentă continuă:

— Dacă ai să procedezi aşa cum crede Joe... cum crede dl. Purdew, atunci totul va fi în ordine. În primul rând, va trebui să te duci mâine la birou... nimeni nu bănuieşte ceva, şi nimănui nu-i va trece prin cap că tocmai tu...

În acest moment dl. Rater deschise uşa. Dl. Baide zăcea prăbuşit într-un fotoliu maro, îşi sprijinea coatele pe genunchi şi îşi îngropase faţa în mâini.

— Oare de ce am făcut asta? se întrebă el înspăimântat. Tu eşti vinovată de toate astea, tu m-ai împins... Urăsc caii şi cursele hipice... ce n-aş da să nu te fi întâlnit nicicând... îmi doresc să scap odată de tine!

— Poate vă ajut eu, zise Rater.

Ambii săriră în sus îngroziţi.

— Îmi pare foarte rău că mi-a scăpat impertinenţa aceea, spuse d-ra Lyne puţin ruşinată. Dar trebuie să vă gândiţi, d-le Rater, că vă consideram drept un intrus. AGENŢIA DE DETECTIVI DOBELL se ocupă de acest caz deja de doi ani şi Harry Dobell este fratele meu. De şase luni lucrez la bancă – din aceeaşi cauză. Directorul general bănuia ceva de multă vreme. Ori de câte ori se întâmpla ca un client să moară brusc, aveau loc îndată discuţii aprinse cu executorii testamentari despre un cec mare, emis de regulă cu o zi înainte de decesul persoanei respective. Cred că asta a fost ideea lui Purdew. Am impresia că-l cunoaşteţi de mai mult timp? Cum auzea despre un deces convenabil, se falsifica imediat un cec, iar bietul şi bătrânul Baide trebuia să efectueze plata. Câteodată, e drept că se întâmpla să nu se înregistreze astfel de proteste şi n-ar fi fost exclus ca întreaga poveste să nu ajungă la lumina zilei, dacă dl. Gillan n-ar fi fost în mod eronat

socotit printre victimele accidentului. Cel mai curios este că d-na Purdew încheia toate pariurile la curse prin soţul ei – ba chiar se mai aştepta să şi câştiga ceva!

Oratorul îşi îndepărtă câteva şuviţe de pe frunte:

— Ce curios că nu mi-am dat seama îndată. Am văzut fotografia ei în geamantanul lui Joe Purdew, când l-am arestat data trecută la Southampton!

— Tare aş vrea să ştiu cum de-a ajuns bătrânul domn Baide sub influenţa acestei femei, răspunse d-ra Lyne şi clătină tristă din cap. Era un bătrân domn atât de drăguţ! Ce acuzaţii se vor aduce d-nei Luben-Keller?

— Bigamie şi înşelăciune.

— Îmi pare rău de ea. De fapt este şi aşa destul de pedepsită. Lucrul acesta dvs. nu-l puteţi înţelege, fiindcă dl. Purdew n-a încercat niciodată să vă curteze...

IV. SMARALDE DE CONTRABANDĂ

Inspectorul şef Rater avea un amic la administraţia financiară care era le fel de tăcut ca şi el. Când serviciul îl solicita prea tare şi voia apoi să se recreeze, îl invita la câte-o plimbare mai lungă. Uneori, în timpul excursiei, dl. Rater făcea observaţie că sunt semne de ploaie, iar în drumeţia următoare prietenul său avea o intervenţie asemănătoare. Câteodată, funcţionarul de la administraţia financiară era de părere că pesemne greşiseră drumul, dar, de cele mai multe ori, temerea nu se justifica, aşa că nu existau motive temeinice nici pentru asemenea comentarii. Din când în când, cei doi prieteni petreceau împreună tot week-endul. Atunci şedeau într-o barcă plată, legată de mal şi aruncau în tăcere undiţa, rivalizând în această materie cu potenţialele lor victime – peştii...

Un anume Mark Lining, a cărui ocupaţie de bază o constituiau infracţiunile, avea o vilă în apropiere de Marlow şi visul vieţii sale era ca într-o bună zi inspectorul să se răstoarne cu barca şi să moară înecat. Ore întregi se făcea una cu pământul, mascat de neregularităţile terenului şi pândea cele două făpturi nemişcate,

care stăteau în luntrea lor ca nişte idoli de lemn. Dar destinul nu se grăbea să-i îndeplinească dorinţa, cu toata că avea mereu lângă el şi-o cange, cu care intenţiona la momentul potrivit să-l menţină sub apă cât mai multă vreme pe odiosul domn Rater.

Câteodată, dl. Lining era vizitat. Musafirul său era invariabil acelaşi Steiny Lamb cu care avea destule puncte de interese comune, şi, de cele mai multe ori, discutau „chestiuni de afaceri”. Aceste conferinţe serioase despre chei false, scule speciale pentru deschis ferestrele şi modalităţile cele mai eficiente de a evita patrulele poliţiei erau deseori ţinute în aer liber, cu burta pe iarbă şi supraveghindu-l pe dl. Rater şi pe amicul său.

— Ăştia te asurzesc cu atâta vorbărie, făcu Mark ironic. Aş vrea numai să ştiu cine o fi celălalt.

— Nu arată de parcă ar fi presar, răspunse Steiny.

— Poliţaii nu se împrietenesc între ei, explică Mark. Nu pot avea încredere reciprocă – doar ştiu ce le poate pielea.

Mark mai avea o locuinţă şi în Soho. Nu făcea parte dintre infractorii care timp de trei luni dintr-un an au de-a face cu sărăcia şi mizeria, după care urmează două săptămâni de chefuri şi petreceri, iar celelalte opt luni şi jumătate se gândesc la toate acestea, ca pensionari ai statului. Dimpotrivă, Mark Lining câştiga bani tot timpul. Planurile lui erau îndeplinite de nişte executanţi mărunţi, în spatele cărora ştia cum să se ascundă. Şi Steiny lucra pentru el, dar avea un cusur – începuse să devină prea curios...

— Cine a dat deunăzi lovitura asta în Leicester? întrebă el cu ocazia celei mai recente vizite.

Mark se uită urât la el. Treaba asta din Leicester era foarte neplăcută. Îi trebuise aproape un an pentru a afla toate detaliile despre celebra cataramă de cordon a familiei Cooper şi, după asta, venise cineva şi i-o suflase de sub nas. Catarama era ovală,

cu paisprezece briliante şi fiecare piatră avea zece carate. Toţi giuvaiergii cunoşteau această minunăţie.

— Nu ştiu, dar îmi vine să cred că a fost banda din Birmingham, răspunse Lining supărat. Şi îmi pare bine că n-am nimic de-a face cu treaba asta. Tare aş vrea să ştiu cum vor tipii să scoată pietricelele din ţară! Cine încearcă asta, îşi pune singur funia în jurul gâtului. Doar puţine persoane bănuiau câte ceva despre adevărata activitate a lui Mark. Era mai mult decât un spărgător iscusit, era şi cel mai abil în materie de a valorifica prada. Ştia cum pot fi transportate în ţară bijuteriile sfeterisite, dar ştia şi cum să le treacă peste hotare ; cunoştea toţi tăinuitorii mai importanţi de pe continent şi ştia întotdeauna care-i ascunzătoarea cea mai potrivită pentru marfa de furat. În intervalul a câteva zile, era capabil să plaseze în nu ştiu câte oraşe străine, bancnote englezeşti sustrase, ale căror serii şi numere erau cunoscute.

Cei pentru care lucra nu erau întotdeauna foarte mulţumiţi, fiindcă se întâmpla ca uneori, în timpul transportului, să dispară din bani şi din bijuterii. În aparenţă, oamenii se mulţumeau cu explicaţia că a trebuit să mituiască poliţia de peste canal, dar de-acuma erau avertizaţi şi nu-l mai solicitau prea curând. Existau totuşi şi anume trasee care nu se puteau rezolva fără el – pachetele trimise prin poştă la Bruxelles, Anvers sau Amsterdam erau deseori deschise de vameşi şi în felul acesta se pierduseră destule giuvaieruri obţinute pe căi ilicite.

Cum se vede, Mark nu şoma. Stăpânea trei limbi străine, cunoştea arta de a călători, iar cu vameşii se descurca mai bine ca oricare altul.

Odată înşelă însă pe un mic tăinuitor din Newcastle şi acesta-i purta ranchiună.

Scotland Yard-ul îşi dădu mare osteneală să găsească locul unde se afla acum faimoasa cataramă. Parcă nu ţi-ar fi venit să crezi asta văzând cu câtă devoţiune se consacra Oratorul pescuitului.

Steiny era scund şi avea o faţă ridată, ciupită de vărsat. În afară de asta, avea două vicii: era limbut şi, am mai spus-o, era curios, chiar foarte curios; voia cu tot dinadinsul să afle detalii privind spargerea recentă, care avusese mobil câteva bijuterii de mare preţ.

— Dar la chestia de la Burrow-Hill aţi participat şi Dvs., d-le Lining.

Mark îi arunca o privire glacială.

— Cine te-a minţit în halul ăsta?

Steiny se scuză îndată:

— Ştiţi doar că se discută multe, dar vreau să vă spun adevărul, d-le Lining. V-am văzut ieşind din gara St. Pancras în dimineaţa următoare spargerii, şi-am pus şi eu toate astea cap la cap.

— Curios că tot mereu tragi astfel de concluzii anapoda, replică Mark zâmbind. Apropo, în ce priveşte pe cămătarul acela... Pot să-ţi furnizez sculele şi tot ce mai trebuie şi pot să-ţi spun şi de unde să-ţi procuri maşina necesară. De câţi oameni ai nevoie?

Steiny chibzui puţin, după care fu de părere că trei sunt îndeajuns. Pentru procurarea uneltelor şi automobilului, Lining beneficia de o cotă de participare, în cazul loviturilor la care nu lua parte efectiv.

— Sper că nu-mi veţi lua în nume de rău ceea ce am zis mai înainte, îl rugă Steiny, care băgase imediat de seamă că situaţia devenise încordată. Sunteţi într-adevăr mare şi aş vrea să lucrez cu dvs. şi-n continuare. Nu va fi nici în detrimentul dvs. Cunosc

şi eu o grămadă de oameni în „specialitate”, poate mai mulţi decât dvs. Astfel, de curând am dat de un tăinuitor pe care sunt sigur că nu-l ştiţi. Sunt în stare să pariez pe orice. Sunt singurul care l-am dibuit şi care-i cunosc metodele.

— Când voi avea nevoie de sfatul şi cunoştinţele dumitale ţi le voi solicita.

— Voiam doar să spun că v-am văzut de curând, în seara când... începu Steiny.

— Vezi al dracului de mult, mârâi Mark şi pe buzele sale flutura un zâmbet ambiguu.

O săptămână după aceea, Steiny se întâlni cu doi „colegi” în apropiere de Soho Square. De acolo plecară pe drumuri diferite la biroul unui anume cămătar.

Era sâmbătă seara şi din cauza asta totul era închis. Mark mirosise pontul şi întocmise şi planul loviturii. Mark şi amicii săi se strecurară pe-o străduţă laterală, pentru a pătrunde în casă prin partea din spate. La doisprezece paşi staţiona un camion de transport, pe care se putea citi cu litere mari, numele unei spălătorii rapide. Dar singurele textile pe care le conţinea maşina, erau ale celor unsprezece poliţişti pregătiţi pentru o intervenţie imediată.

Urmă o scurtă încăierare, în care tabăra lui Steiny fu desigur învinsă.

— Ce să fac d-le Rater, spuse el. Asta a fost o chestie aranjată anume ca să ne înfunde. Dar de când lucraţi în cadrul brigăzii mobile? Nici nu mai ştii cum e cu poliţia asta – în fiecare zi sunteţi la alt serviciu.

Oratorul tăcu.

— Fiţi cumsecade, d-le Rater, îl rugă Steiny. De fapt noi nu făcusem încă nimic rău, nu ne puteţi reclama conform cu noul decret.

Inspectorul şef era bine dispus. În actul de acuzare împotriva lui Steiny se folosise formula: „arestat pentru evitarea unei infracţiuni”. Astfel scăpa mai ieftin decât dacă s-ar fi stipulat, de pildă, că fusese reţinut: „pentru tentativă de spargere”.

În timpul dezbaterilor, Steiny, care se afla pe banca acuzaţilor, îşi plimbă de câteva ori privirea prin sală. Printre alţi cunoscuţi, îl descoperi şi pe Mark – care şi de astă dată era foarte elegant îmbrăcat – în compania unei noi prietene, o tânără zveltă şi drăguţă. Mark ştia cum să facă mereu cunoştinţă cu doamne tinere şi frumoase. Lining se uită şi el spre Steiny, dar acesta păru că nu observă privirea.

Auzise despre noua prietenă a lui Mark, fiindcă dl. Lining vorbea cu plăcere despre cuceririle sale. Asta era deci tânăra al cărei tată era proprietarul unui magazin de bijuterii. Steiny era interesat de acest caz. După ce se pronunţă pedeapsa, îl întrebă pe inspectorul şef:

— Şi totuşi, nu vreţi să-mi spuneţi cine m-a turnat?

Oratorul clătină doar capul, în semn de dezaprobare.

— Pariez cu dvs. că e vorba despre un tip drăguţ şi elegant care o face mereu pe donjuanul.

Steiny era exasperat, fiindcă Oratorul nu suflă o vorbuliţă.

— La naiba d-le Rater, cred că dvs. nu vorbiţi nici măcar în somn!

— Începi să devii obraznic, Steiny, îl atenţionă inspectorul, domol.

Nu exista în lumea interlopă decât un singur „tip drăguţ şi elegant, care...” şi acesta era Mark Lining. Oratorul ştia foarte bine că Mark dăduse poliţiei pontul despre spargeri, ce viza biroul cămătarului. Dacă ar fi avut un cât de mic indiciu despre participarea lui Mark la furtul cataramei Cooper, ar fi urmărit pista; alibiul acestuia era însă inatacabil.

— Ştii ceva despre briliantele Cooper, Steiny?

— Nu, şi chiar dacă aş şti ceva nu v-aş spune, răspunse tipul mărunt. Nu fac parte dintre denunţători.

Deodată îl pufni râsul şi continuă să râdă nestăpânit, încât Oratorul aproape crezu că delicventul este pradă unui acces de isterie.

— E în regulă, d-le Rater, spuse Steiny şi îşi şterse ochii înecaţi de lacrimi. Nu-i decât o glumă care m-a distrat grozav – în orice caz, vă mulţumesc foarte mult pentru tot ce-aţi făcut în favoarea mea, continuă el, redevenind serios.

De la Judecătorie, Mark plecă în Westend cu însoţitoarea sa drăguţă. Pauline era fiica cunoscutului bijutier Edderank, iar „tipul drăguţ şi elegant” făcuse cunoştinţă cu ea la un film.

— Mi s-a părut totuşi trist că bietul om a fost osândit, spuse ea.

El râse.

— Nu-i decât vina dvs., nu v-aş fi dus niciodată acolo. Dar aţi spus că n-aţi mai văzut până acum în ce fel decurge o asemenea judecată.

— Şi totuşi nu m-aş fi dus acolo, dacă n-aţi fi spus că prezenţa dvs. este necesară. Aveţi o influenţă ciudată asupra mea.

D-ra Edderank vorbea uneori ca un personaj romanesc, dar maniera asta îl impresiona puternic pe Mark.

— Când plecaţi în străinătate? întrebă ea deodată.

— Vinerea viitoare.

Avea însă intenţia să părăsească Londra deja de joi, deoarece începuse să devină nesigur din pricina lui Steiny. Îl neliniştea extrem de mult şi faptul că poliţiştii fuseseră de două ori în imobilul său, descosându-l pe portar în legătură cu alte eventuale domicilii ale sale. Spre regretul său trebui să realizeze că era obligat să renunţe la micuţa vilă de lângă Marlow.

Tânăra oftă iarăşi.

— Îmi doresc să nu plecaţi. Vineri sunt absolut singură acasă şi trebuie să dorm deasupra acestui magazin îngrozitor. Tatăl meu este chemat la Manchester, iar eu mor de frică atunci când rămân singură. Dacă mă mai gândesc şi la un spărgător care ar putea să... Chiar la acest proces am văzut câte lucruri sunt posibile. Seiful nostru nu este foarte solid, oricine poate să-l deschidă. Of, dacă tatăl meu ar vrea să depună smaraldele la bancă! Atunci aş fi mult mai liniştită...

Se întrerupse brusc, ca şi cum şi-ar fi dat seama că a vorbit prea multe.

— Despre smaralde n-ar fi trebuit să vă povestesc nimic, regretă ea. Dar e pur şi simplu ridicol! Pietre în valoare de şaptesprezece mii de lire ţinute într-un lădoi de tablă subţire!

Mark nu se folosi de ocazie pentru a afla mai multe, dimpotrivă, părea să n-aibe nici cel mai mic interes faţă de chestiunea asta.

— Într-adevăr, o grămadă de bani... tatăl dvs. pare a fi destul de bogat.

— Bogat? Da de unde? Nu cred că tata are măcar o mie de lire. Smaraldele astea i-au fost încredinţate de o rusoaică nobilă. Dorea o altă montură. Asta s-a întâmplat acum doi ani şi de atunci n-am mai auzit nimic de ea. Tata bănuieşte că s-a înapoiat în Rusia şi că a fost închisă acolo...

Mark o conduse acasă şi îl întâlni acolo pe tatăl ei. Era a doua oară că-l vedea pe bijutier. Dl. Edderank era un bărbat ceva mai în vârstă şi gârbov, care de-abia părea că se interesează de fiica lui, nicidecum de prietenul acesteia.

Magazinul în sine era mic, dar se părea că negoţul cu bijuteriile ce aveau un preţ destul de modic, era relativ înfloritor. Avu ocazia să vadă seiful – şi-l privi cu ochi de cunoscător. Piesa

oricum demodată era plasată sub măsuţa pe care se afla casa de bani. Un spărgător versat ar fi reuşit să deschidă acest seif, poate chiar şi cu un briceag!

— Nu prea merg bine afacerile, mormăi dl. Edderank, clătinând capul. Avea tot timpul ceva de obiectat. Azi de-abia am vândut două perechi de verighete.

— I-am povestit d-lui Lewis – sub acest nume se prezentase dl. Lining Paulinei – despre aristocrata rusă şi despre smaraldele pe care ţi le-a dat, îi explică fiica, atunci când se aşezară la masa de ceai.

Între timp, de magazin se ocupa un ajutor.

Bijutierul îşi freca supărat bărbia nerasă.

— Tare aş vrea să ştiu care-i de fapt situaţia juridică a acestei afaceri, spuse el şi-l privi pe Mark cu fruntea încreţită.

— Unii dintre prietenii mei de afaceri sunt de părere că ar trebui să inserez în ziar că vând pietrele, pentru a-mi încasa manopera. Dar procedeul mi se pare prea drastic. În definitiv, toată lucrarea mea nu depăşeşte două zeci de lire.

— Mie-mi cam plac smaraldele – aţi fi de acord să-mi arătaţi aceste pietre? întrebă Mark nepăsător.

Dl. Edderank îi aruncă o privire indispusă şi clatină din cap.

— N-am cum. Sunt deja împachetate pentru doamna şi nu vreau să desfac pachetul sigilat.

— Cel puţin, sunt asigurate?

Bijutierul îl privi aproape cu dispreţ.

— Cum vă imaginaţi că aş putea fi atât de prost, încât să nu asigur asemenea giuvaeruri preţioase?

Ceva mai încolo intră iar în magazin şi-i lăsă singuri pe cei doi.

— Uneori chiar îmi vine să cred că tata nu mai e în toate minţile, zise Pauline descumpănită. Ia uitaţi-vă la asta.

Arătă pe fereastră spre curticica din spatele casei. Era împrejmuită de un zid care de-abia depăşea înălţimea de doi metri.

— Oricine se poate căţăra peste aşa ceva şi după aia n-are decât să forţeze fereastra. N-a fost de acord să instaleze nici măcar un clopot de alarmă. Câteodată am o spaimă de moarte în mine. De fapt, tata are un revolver, dar cred că la o adică, nici măcar nu va face uz de el.

— N-ar trebui să vă lase singură, răspunse Mark scuturând capul. În afară de dvs., cine mai doarme în casă?

Află că tânăra servitoare avea o cămăruţă la parter, dar era atât de fricoasă, încât se încuia în fiecare noapte. În afară de asta, la subsol mai locuia un portar destul de bătrân.

— Sigur că avem şi telefon, dar e instalat jos, sub camera asta. Ce să fac dacă mă voi trezi noaptea şi o să aud că în magazin se află cineva?

— Extrem de simplu – deschideţi îndată fereastra şi strigaţi după ajutor.

— Nu cred că am curajul pentru aşa ceva, spuse ea tremurând. Cred că mi-aş vârî capul sub plapumă şi aş aştepta până când pleacă.

Mark mai rămase o oră. Când părăsi imobilul, constată cu spaimă că pe celălalt trotuar se afla un funcţionar al Scotland Yard-ului, şi anume, unul dintre cei mai buni oameni ai inspectorului şef Rater.

Lining făcu vreo câţiva paşi, sperând în van că n-ar fi fost zărit. Dar, după scurt timp, se întâlni cu un al doilea detectiv. Aproape că se ciocniră şi fu recunoscut.

— Hello, Mark, spuse omul prietenos. Ai făcut cumpărături?

Felul acesta familiar de a i se adresa jigni sensibilitatea d-lui Lining. Nu fusese niciodată încă în mâinile poliţiei, şi, chiar dacă

ar fi fost foarte suspectat, asta nu însemna – după părerea lui – că orice detectiv de categoria a treia era îndreptăţit să-i spună pe numele mic. Era într-adevăr timpul să-şi transfere arena activităţilor sale într-o ţară unde poliţia ştia să se comporte mai politicos. Îşi văzu de drum, fără a răspunde un cuvânt.

Seara se duse la Marlow, strânse tot ce era mai important şi se reîntoarse la locuinţa sa londoneză. Aici împachetă o valiză mare şi-o trimise printr-un comisionar, pentru a fi depozitată la gară.

De fapt, intenţia sa nu fusese să părăsească Anglia de unul singur, dar d-ra Edderank avea nişte concepţii ciudat de învechite şi considera că nu este potrivit ca o tânără să călătorească prin Belgia şi Franţa doar în compania prietenului ei. Poate că ar fi reuşit s-o convingă totuşi, dar situaţia se schimbase acum. Dacă poliţia îl urmărea, Pauline n-ar fi fost decât un obstacol pentru el.

În după-amiaza următoare o întâlni şi constată cu mulţumire că nu trebuie să-şi modifice planurile. Dl. Edderank nu plecă la Manchester vinerea, ci urma s-o facă deja de miercuri. Asta-i convenea lui Mark de minune, fiindcă pentru joi reţinuse o cabină...

— M-am hotărât să nu rămân joia asta acasă. După ora de închidere mă duc la o prietenă. N-aş fi în stare să rămân singură.

— Sper că tatăl dvs. a angajat un paznic special pentru noaptea asta când şi dvs. lipsiţi de acasă, se dădu el îngrijorat.

Ea scutură capul, negând.

— E teribil de zgârcit. Mi-e foarte neplăcut că trebuie să spun aşa ceva despre propriul meu tată. Se bizuie pe seiful ăsta vechi şi şubred.

În seara aceea, cineva sună la uşa lui Mark Lining, şi el se duse să vadă cine este. Când deschise, văzu în faţa lui singurul om de pe lume, pe care n-ar fi vrut să-l întâlnească.

— Pot să intru? întrebă Oratorul.

Mark deschise uşa şi mai mult, şi-l lăsă pe dl. Rater să intre. Îl costă un efort uriaş de voinţă să nu se năpustească asupra detectivului, când îl conduse în camera de zi.

— Singur? se informă dl. Rater.

Mark dădu din cap.

— Voiam să discut cu dumneata despre briliantele Cooper.

— Dar ştiţi foarte bine că n-am nimic de-a face cu povestea asta, răspunse Mark râzând. Niciodată nu m-am ocupat cu asemenea treburi necurate. De ce i-o fi intrat în cap poliţiei că aş fi un răufăcător, nu ştiu, doar n-am fost arestat niciodată...

— Majoritatea celor care ajung la ştreang, nu au stat mai înainte la închisoare.

Mark râse.

— Ei cum aşa, chiar vreţi să mă spânzuraţi?

Dl. Rater se aşeză la masă şi începu să-şi răsfoiască agenda.

— Ştiu foarte bine că n-ai fost în Anglia Centrală când a avut loc spargerea, dar nu scap de senzaţia că eşti totuşi implicat. Vreau să-ţi spun deschis de ce am venit încoace. Am nevoie de pietrele astea şi sunt în măsură să plătesc o sumă destul de mare, dacă le pot recăpăta.

— Trebuie să vă adresaţi altcuiva, răspunse Mark uşurat.

Şi chiar avea de ce, fiindcă de astă dată era bănuit de o infracţiune în care nu fusese deloc amestecat.

— Cred că ai nişte păreri complet anapoda. Îţi închipui că neavând antecedente penale, n-o să fii drastic pedepsit, dacă te vom prinde?

— De aici se vede încă o dată ce fel de idei preconcepute are poliţia, spuse Mark ironic. Dacă mă pricopsiţi cu o pedeapsă de-asta mai „dezvoltată”, sunt sigur victima unei uneltiri poliţieneşti.

Respiră uşurat când Rater plecă. Ultimele preparative pentru călătoria lui erau gata. Iar joi seara, odată cu lăsarea întunericului, se înfiinţă în faţa clădirii în care se găsea giuvaiergeria. Storurile erau trase şi uşa închisă temeinic. În nici una din camerele de sus nu ardea lumina.

Mark o luă agale spre străduţa din spate, până când ajunse lângă zidul cel scund. Se uită prudent de jur împrejur, dar nu reuşi să descopere ceva suspect. Câteva clipe mai târziu, se afla în curte, fiindcă era un căţărător iscusit.

Fereastra din spate cedă repede, astfel că intră pe acolo în sufragerie, unde încă se mai simţea mirosul pipei d-lui Edderank. Uşa care ducea spre magazin avea zăvorul tras, dar broasca nu era încuiată. Mai trase cu urechea pe coridorul care separa partea asta de cea a locuinţelor propriu-zise, apoi îşi începu „lucrarea”. Îşi prinse mica lanternă de nasturele de sus al vestei şi atacă seiful. Liniştit, deşurubă un bec din lustră şi racordă burghiul electric. După trei sferturi de oră, învinse rezistenţa broaştei şi cu o smucitură deschise uşa. După ce scoase o sumedenie de registre de afaceri, descoperi un sertar mic, care nu era nici măcar închis. În el se găsea un pachet plat, sigilat cu mare grijă. Pe o etichetă scria: „Prinţesa Suvarov – smarald cu montură nouă”.

Îl vârî în buzunar, dar mai cercetă şi restul conţinutului. Nu găsi mai nimic ce-ar fi meritat să fie luat.

Închise uşa seifului, decuplă burghiul şi părăsi casa pe acelaşi drum pe care venise. Mai întâi zăvorî magazinul şi, înainte de a sări în curte, închise fereastra.

Când ajunse în strada principală, se uită la ceas. Până la ora zece mai erau douăzeci de minute. Îşi alesese cu minuţiozitate momentul plecării. Urma să se ataşeze unei asociaţii care făcea o excursie în comun la Bruxelles, având pentru asta la dispoziţie atât un tren special, cât şi un vapor rapid. Când trenul ieşi la ora

zece din staţia Victoria, Mark se afla printre pasageri şi îşi ocupase deja locul în vagonul restaurant, aşteptând cina.

Încercă să nu atragă atenţia. Când ajunse la Dover, îl zări pe hamalul care îi mai dusese bagajele şi altădată şi îi predă valiza. În acelaşi timp, scoase şi pachetul din haină.

— Bagă-l în buzunar. Când ajungem pe vas, mi-l dai înapoi.

Precauţia se arătă a fi justificată, fiindcă Mark se dovedi a fi unul dintre cei trei pasageri, care fuseseră aleşi, pentru o verificare foarte atentă,

— Îmi pare grozav de rău că trebuie să vă inoportunez, se scuză cel care efectua percheziţia. Dar o nouă dispoziţie ne obligă ca fiecare al o sutălea pasager să fie obiectul unul control extrem de riguros.

Mark ştia însă foarte bine că o asemenea dispoziţie nu exista.

Pe puntea de jos îl găsi pe hamal foarte tulburat.

— Închipuiţi-vă, au deschis valiza dvs.! Tocmai am dus-o la cabină.

Îi întinse pachetul. Mark se afla chiar lângă una din bărcile de salvare şi, dacă înălţa mâna, reuşea să ajungă la marginea ei de sus. Plasă cu grijă pacheţelul la capătul unei banchete şi se îndreptă apoi spre cabină, unde era deja aşteptat de un domn. Era îmbrăcat civil, dar Mark recunoscu îndată un detectiv de la Scotland Yard.

— Vă rog să mă scuzaţi pentru acest nou deranj. Colegul meu mi-a spus că a omis să verifice paltonul dvs.

Bineînţeles, colegul nu-i spusese aşa ceva, dar Mark suportă zâmbind şi această nouă percheziţie.

În dimineaţa următoare ajunseră la Ostende, cu destul timp înainte de revărsatul zorilor. În timpul călătoriei care durase patru ceasuri, Mark se orientase şi reuşise să descopere un domn în vârstă, pe care-l chinuia răul de mare şi care era complet

indiferent la tot ce întâmpla în juru-i. Mark avu grijă de el cu un devotament surprinzător şi omul fu extrem de mulţumit când omenosul său tovarăş de călătorie îl mai ajuta şi să-şi strângă bagajele, în timp ce se apropiau de ţărm.

Când dl. Lining se îndreptă spre punctul de vamă, se bucură iarăşi de o atenţie specială. De astă dată, doi detectivi belgieni îl rugară să-l însoţească într-un birouaş, unde fu din nou scrupulos perchiziţionat. Pachetul cu pricina se afla însă într-un buzunar al paltonului pasagerului bolnav de rău de mare şi, când îl ajută să se urce într-un taxi, îl extrase neobservat de-acolo.

Mark îşi lăsase deocamdată valiza la vamă şi în ciuda adierii reci, porni pe jos în lungul străzii paralele cu ţărmul. Ajunse astfel în preajma unui mic hotel situat cam izolat la extremitatea de nord a cheiului. Tocmai vru să dea colţul, când auzi somaţia:

— Mâinile sus!

Din întuneric se desprinse un bărbat cu figura pe jumătate acoperită de o batistă şi cu un Browning în mână.

Mark se supuse.

— Ia-i pachetul, Annie, spuse străinul şi îndată apăru şi o doamnă care se îndreptă spre dl. Lining.

Se apropie de el, vârî mâna în buzunar şi scoase pacheţelul.

Pauline Edderank folosea un anume parfum cu totul aparte. Mark recunoscu îndată mirosul delicat şi încremeni de uimire.

— Te cunosc de mult, Mark Lining, spuse bărbatul cu pistolul. Când mă ocupam la Newcastle cu ce mă ocupam, ai reuşit să mă înşeli cu trei mii de lire. Trebuia să aduc aceste pietre pe Continent şi erai cel mai în măsură s-o faci...

Dintr-o dată se treziră prinşi în fasciculele de lumină ale mai multor lanterne, şi din toate părţile năvăliră poliţişti înarmaţi.

Mark auzi cum respiraţia tinerei se acceleră brusc şi simţi pacheţelul lunecând înapoi, înainte ca el să-l poată arunca. Inspectorul şef Rater i se adresă:

— Nu cumva ai întâmplător la dumneata briliantele Cooper?

În închisoarea Pentonvile, Steiny o făcea pe zugravul, aşa că avea şi timp din belşug şi ocazii berechet să tăifăsuiască după pofta inimii cu „colegii” săi:

— Uitaţi-vă, ăsta e cel pe care tocmai îl vâră în celulă. Mâine o să-l ducă la Warmwood Scrubbs. Aţi auzit vreodată de Mark Lining? E un tip al dracului de rafinat. Şi puteam să-l scutesc pe câinele ăsta afurisit de pârnaie. În clipa în care l-am văzut cu fata, mi-am şi dat seama ce se pune la cale. Îl cunosc pe tatăl ei – am făcut nişte afaceri cu el. Ea este la fel de capabilă ca şi bătrânul... Lui Mark i-au dat şapte ani – şaptezeci merita, turnătorul!

V. INFRACTORUL DIN MEMPHIS/S.U.A.

Există la Londra o anumită asociaţie constituită din doamne şi domni care-şi dedică timpul şi banii de prisos, convertirii infractorilor înveteraţi. În fiecare joi seara, Duvern Hall găzduia floarea lumii interlope, care nu era căutată în acel moment de poliţie sau care nu era reţinută de obligaţii profesionale. Diferite personalităţi marcante ţineau conferinţe. Printre ei se aflau şi câţiva renumiţi scriitori.

La şedinţele comitetului de conducere, membrii acestuia se felicitau pentru progresele înregistrate de eforturile lor şi citeau încântaţi în scriptele puse la dispoziţia lor, referate de felul acestora:

„H.X., persoana cu antecedente penale (condamnat până acum de şaptesprezece ori) este acum angajatul firmei B.&.C. şi se mulţumeşte cu câştigul de treizeci şi cinci de shillingi pe săptămână”.

Când se află mai târziu că numitul X. mai adăugă celor treizeci şi cinci de shillingi, anumite câştiguri secundare provenind din

furtişaguri de la aceeaşi firmă, numele său era radiat din Cartea Iertării şi penibila chestiune era dată grabnic uitării.

Membrii asociaţiei nu realizaseră că fiecare liră investită în recuperarea acestor delincvenţi înrăiţi reprezenta bani aruncaţi pe fereastră.

Câteodată, erau invitaţi să ia cuvântul şi foşti salariaţi ai poliţiei, de-acum pensionaţi. Din discursurile lor picurau vorbe mieroase despre iubirea aproapelui. Auditoriul critica după aceea pe oratori în fel şi chip.

— Ai văzut acul cu diamant la cravata individului? Tare aş vrea să ştiu, cum de are aşa ceva. Când era încă la slujbă n-ar fi îndrăznit să-l poarte!

Doar puţini funcţionari activi fuseseră solicitaţi să participe la strădaniile asociaţiei şi inspectorul şef Oliver Rater acceptase fără tragere de inimă să rostească „o scurtă alocuţiune”.

În seara în care îşi făcu apariţia, sala era arhiplină, ceea ce era uşor de explicat, deoarece în lumea infractorilor avea destui cunoscuţi care-şi văzuseră „cariera” întreruptă de strădaniile lui.

Cuvântarea lui fu scurtă şi aspră, ba chiar brutală: „Mă îmbolnăveşte pur şi simplu când vă văd adunaţi la un loc, începu el. Dacă afirmaţi că duceţi o viaţă nouă, ar trebui să şi explicaţi ce înţelegeţi voi prin asta. Credeţi, pesemne, că sunteţi deja pe calea de a vă îndrepta, dacă între două spargeri mai dificile acceptaţi ca divertisment să ocupaţi un post pe la vreun burtă-verde mărginit, pe care drept răsplată îl mai şi prădaţi.

Doi dintre ai voştri au încercat săptămâna trecută să mă atace. Aflaseră că urmează să iau cuvântul aici – le mulţumesc oricum pentru acest compliment! Majoritatea dintre voi se simt cel mai bine când stau la zdup. Acolo sunteţi acasă. Unul dintre voi – nu vreau să-i pomenesc numele acum – a ieşit joia trecută din închisoare – un fel de concediu, cum s-ar zice. N-a avut

bineînţeles nimic mai bun de făcut decât să falsifice poliţe. Iar toată chestia cu asociaţia de-aici şi încercările ei le priviţi drept o farsă. Dar vă avertizez! Nu vreau să vă ţin cuvântări frumoase sau să vă fac morală. Ar fi păcat de orice lacrimă vărsată pentru indivizi de teapa voastră. Doar o singură dată am încercat să-l ajut pe unul să-şi găsească servici. Care a fost răsplata? I-a furat stăpânului un costum nou şi după aceea a dat o spargere la Finsbury. Ce vreţi, omul nu se simţea bine decât la Dartmoor. Printre voi nu-i nici unul care să nu spună că persecuţiile poliţiei l-au nenorocit.

Bun, cam asta ar fi totul – pentru azi e de-ajuns. Oricum, e cel mai mare discurs pe care l-am ţinut în viaţa mea. Pe cei mai mulţi dintre voi o să-i revăd desigur la dezbaterile tribunalului, şi, dacă nu va fi aşa, de vină va fi doar faptul că nu pot participa personal la toate procesele penale”.

Sigur că aceasta n-a fost o cuvântare chiar pe placul comitetului de conducere. Membrii asociaţiei se înspăimântară peste măsură de maniera în care dl. Rater îşi spuse părerea vizavi de protejaţii lor.

Indignarea lor se concretiza mai apoi şi printr-o plângere privind incidentul, pe care o înaintară prefectului de poliţie. Acesta le răspunse că a primit scrisoarea lor din 21 ale lunii curente şi că va dispune cercetarea cazului.

— Tare aş fi vrut să fiu acolo când Oratorul şi-a ţinut Speech-ul[10], exclamă el şi aruncă reclamaţia la coş. Probabil că şi-a epuizat acum tot stocul disponibil de elocinţă pentru următorii doi ani – cred că n-o să-i mai putem stoarce o vorbuliţă măcar...

Totuşi, printre cei mulţi din sală, inspectorul şef avusese o ascultătoare foarte atentă. Asociaţia o angajase pe Lidia Grayne,

---

[10] Speech – discurs (lb. engleză).

o dactilografă blondă, care era nu numai foarte frumoasă, dar şi la fel de harnică. Deja respinsese şapte invitaţii la cină, pe care i le adresaseră şapte din membri prezidiului. Iar prezidiul se compunea din şapte domni mai vârstnici şi binevoitori.

Lidia Grayne se apropie timidă de Orator, tocmai când acesta era pe punctul de a părăsi clădirea.

— Vă rog să mă scuzaţi, îmi puteţi da autograful dvs., d-le Rater?

El îi zâmbi prietenos, luă apoi foaia pe care se găsea programul conferinţei şi îşi aşternu semnătura, fără a rosti un cuvânt.

Ea îi povesti apoi că era originară din Canada şi că venise în Anglia de-abia de trei luni; mai târziu, inspectorul şef auzi că-şi părăsise postul de la asociaţie, dar mai trecu o vreme până când află amănunte despre noua-i ocupaţie.

Scotland Yard-ul tocmai avea pe-atunci un musafir: căpitanul Martin J. Snell din Philadelphia, S.U.A. În general, dl. Rater nu agrea persoanele vorbăreţe, dar dintr-un anume motiv nu numai că suporta compania americanului, ba îl şi provoca să-şi dea drumul. O explicaţie ar fi faptul că în aceeaşi perioadă Oratorul suferea de insomnie.

Căpitanul Snell venise în Europa pentru a-şi desăvârşi studiile de criminalistică, iar o lună fusese alocată Scotland Yardului. Deja i se arătase tot ceea ce era demn de a fi văzut, de la muzeul de specialitate până la birourile destinate cercetărilor. Dar seara o petrecea de obicei la dl. Rater acasă şi îi povestea aventuri mai deosebite.

— În Memphis am avut de-a face cu un ticălos extrem de afurisit. Se numea Lew Oberack şi era escrocul cel mai versat pe care l-am întâlnit vreodată...

De abia începea americanul să depene întâmplarea, că Oratorul şi aţipea domol, fiindcă vocea căpitanului Snell suna monotonă, liniştitoare şi... soporifică. Dacă dl. Rater ar fi reuşit să-l asculte până la capăt pe american, ar fi aflat o grămadă de informaţii preţioase şi sigur că ar fi înţeles încă de la început întâmplările din casa unui anume Demetrios Horopolos.

Dl. Horopolos era un grec foarte bogat, care nu numai că avea o mare firmă comercială, dar se ocupa şi de afaceri bancare şi financiare. Participa aproape la toate tranzacţiile internaţionale.

Arăta foarte bine, avea culoarea feţei sănătoasă, ochi căprui şi o mustaţă neagră. Era mândru de forţa sa fizică, fiindcă se antrena sistematic – exerciţiile atletice şi călăria îl pasionau. La fel de mândru era şi de casa sa frumoasă din Elman Street. Mai ales era convins că exercita o atracţie irezistibilă asupra femeilor.

Odată, inspectorul şef Rater primi o plângere care-l viza direct şi fu obligat să-l caute. Grecul îl primi cu un zâmbet amabil.

— Dar, scumpe prietene, asta-i o absurditate! Fata mi s-a aruncat de gât. Am făcut tot ce era posibil s-o potolesc, dar cum n-a vrut cu nici un chip să devină rezonabilă, a trebuit s-o concediez. Un bărbat cu poziţia mea socială este deseori vizat de asemenea acuzaţii.

— Nici nu e vorba de o acuzaţie.

Puţin mai târziu, Oratorul o vizită pe tânără, dar cu rezultate modeste, deoarece ea se temea de o eventuală publicitate. După câtva timp, află că urmaşa ei abandonase de asemenea postul în grabă. Nici pe această tânără nu reuşi s-o convingă să-i povestească motivul real.

Scurt timp după asta, dl. Horopolos îl întâlni întâmplător pe Orator pe Bond Street.

— Iar mi-am pierdut secretara. Nu mai ştiu cum să procedez ca domnişoarele să fie mulţumite de mine.

Dl. Rater îşi morfoli ţigara de foi şi-l privi urât pe levantin.

— Aţi încercat vreodată să renunţaţi la tot ce nu le convine, şi să vă purtaţi decent?

Demetrios o luă drept o glumă şi râse. În dimineaţa asta era împăcat cu sine şi cu întreaga lume, fiindcă, în sfârşit, găsise o perlă de secretară; o tânără blondă, cu ochi mari şi albaştri acceptase oferta lui de serviciu. După câte reuşise să-şi dea seama, nu era din Londra şi nu avea rude sau cunoscuţi în oraş. Ce-i drept, ea respinsese propunerea de-a locui în casa lui. Dar asta era o dificultate care putea fi eliminată curând. În definitiv, nu poţi să pretinzi totul îndată.

Şi *Oratorul* află destul de repede că dl. Horopolos avea o nouă secretară, fiindcă grecul – cu o cutezanţă demnă de predecesorii săi din antichitate – o trimise pe tânără cu o scrisoare la Scotland Yard:

> *„Dragă d-le Rater, am avut până acum atâtea neplăceri cu secretarele mele, încât doresc în acest fel să vă prezint tânăra pe care am angajat-o. Vă rog să-mi comunicaţi dacă vi se pare convenabilă. Consideraţi că am venit şi în întâmpinarea intenţiilor dvs. puteţi încă de acum s-o avertizaţi în ce mă priveşte, cum de altminteri aţi mai făcut-o şi cu celelalte tinere pe care le-am angajat.”*

Oratorul o privi pe tânăra modestă căreia îi oferise un loc în faţa biroului său.

— Ei, d-ră Grayne, nu prea v-a plăcut să convertiţi criminali inveteraţi.

Tânăra se bucură că inspectorul şef îşi mai amintea numele ei.

— Dar acum am un post foarte bun, d-le Rater. Şeful nou, dl. Horopolos este extrem de amabil şi arată şi foarte bine. N-am avut până acum un şef atât de drăguţ.

Oratorul şovăi, fiindcă nu ştia dacă în aceste circumstanţe se mai impunea un avertisment sau nu. Probabil că Dmitri (aşa cum îi spuneau prietenii) îi explicase deja d-rei Grayne că Scotland Yard-ul n-are o opinie prea favorabilă despre el şi că diversele sale secretare anterioare părăsiseră foarte repede serviciul. Poate ajunsese chiar la o înţelegere cu ea, aşa că... Dar respinse acest ultim gând, după ce-i mai privi odată chipul.

— Veţi constata că grecul plăteşte foarte bine, dar este poate prea „prietenos”. Dar nici eu, nici dvs. nu vom reuşi să-l schimbăm. Atât doar, că în locul dvs. aş stabili împreună cu el nişte ore exacte privind activitatea la birou, de care m-aş ţine.

Ea îi fu foarte recunoscătoare pentru acest sfat.

— Nu ştiu cam care ar fi orele de program ale dactilografelor din Anglia. Când poţi să te duci seara acasă?

— De îndată ce se întunecă.

În aceeaşi seară, Oratorul şedea în locuinţa sa lângă cămin şi-l asculta pe dl Snell.

— ... şi să revin la acest Oberack. V-am mai povestit despre el – e originar din Memphis, S.U.A.

„Memphis” fu ultimul cuvânt care ajunse la cunoştinţa lui, apoi adormi.

Secretara cea nouă justifica pe zi ce trece, impresia bună ce şi-o făcuse dl. Horopolos încă de la început despre ea. Nu avea vederi mărginite, nu se formaliza pentru orice şi chiar râdea de nişte poante la care „înaintaşele” ei n-ar fi clintit o fibră a feţei sau ar fi făcut cel mult o mutră indignată. În afară de asta, era foarte capabilă şi-i rezolva corespondenţa într-un timp record.

— Draga mea copilă, eşti într-adevăr foarte utilă şi şarmantă, spunea el şi o bătea pe umăr.

Astfel începeau de obicei încercările lui de apropiere.

D-ra Grayne privi în sus la el cu ochii ei albaştri şi surâse.

— Cred că aici o să mă simt foarte bine. Acolo unde am fost ultima dată...

Îi povesti despre experienţele neplăcute pe care le făcuse la proprietarul unei firme de comercializare a ceaiului şi mai vorbi şi despre alte întâmplări supărătoare de acest fel, avute mai demult.

— Deci aţi încercat odată să aduceţi pe drumul cel bun şi infractori? făcu el amuzat. Nu făcuse niciodată puşcărie, aşa că nici nu putea fi convertit oficial. Cred că v-aţi plictisit îngrozitor.

De cele mai multe ori, poşta de dimineaţă aducea o mulţime de scrisori, pe care le rezolva înainte de a pleca în oraş. Pe la ora patru revenea şi se ocupa cu ceea ce mai sosise în cursul zilei. Îşi construise o casă frumoasă şi mare, de care aveau grijă o sumedenie de servitori.

— Într-una din zilele următoare vă voi arăta şi colecţia mea de diamante, spuse el apăsat, fiindcă era foarte mândru de aceste comori.

Vestea făcu într-adevăr o impresie puternică d-rei Grayne.

— Dar ce ţineţi colecţia asta preţioasă aici, în casă?

El zâmbi.

— Nu în, ci sub casă, explică el şi se bucură de ardoarea ei. Cred că vă va interesa să aflaţi că s-a încercat deja de şase ori să se intre aici prin efracţie. De două ori, indivizii – care aparţineau celor mai rafinate bande pariziene – au şi reuşit să pătrundă în casă. Dar chiar dacă izbuteau să intre două sute de bande, tot n-aveau cum să deschidă camera blindată a tezaurului.

Şi afirmaţia lui nu era defel exagerată. Încăperea respectivă realizată din beton şi din oţel era construită subteran şi dispunea de o uşă groasă de şaizeci de centimetri – ba avea chiar şi instalaţie de ventilaţie.

— Trebuie să vedeţi odată construcţia asta, spuse el.

În realitate n-avea deloc intenţia să i-o arate, fiindcă supraveghea cu străşnicie camera blindată, iar intrarea era păzită în trei schimburi.

Era şeful cel mai atent de care puteai avea parte. Lidia Grayne nu apucase încă să lucreze o săptămână la el, că Dmitri insista deja s-o conducă personal la ieşire, când se terminau orele de program. Într-o seară se afla sub portal şi se uita după ea cum mergea pe strada care cobora uşor spre stânga. Deodată, văzu că un bărbat iese din umbră şi vorbeşte cu ea. Câteva clipe ea se opri, în vreme ce străinul îi adresă câteva cuvinte cu ton grav, apoi ea se întoarse şi reveni la dl. Horopolos.

— Da' ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nu prea ştiu ce să cred. Probabil că este un poliţist, răspunde ea cu vocea tremurândă. Mi-a spus să mă feresc de dvs. şi să nu rămân seara prea târziu.

Demetrios Horopolos o împinse uşor la o parte şi se grăbi furios către bărbatul care o oprise. La lumina unui felinar reuşi să-i desluşească destul de bine faţa. Era ovală şi îngustă. În afară de asta, necunoscutul avea o mustaţă neagră şi sprâncene dese.

— La dracu, cum de vă permiteţi s-o acostaţi pe domnişoara? întrebă el. Sunteţi cumva un poliţist în civil? Atunci fiţi bun şi duceţi-vă la dl. Rater al dvs. şi comunicaţi-i din parte-mi că mă voi plânge la Scotland Yard, dacă mă va trata în continuare cu aceeaşi neobrăzare!

Străinul surâse.

— Dar cine v-a spus ca sunt de la poliţie? întrebă el liniştit. Şi chiar dacă sunt, aveţi ceva de obiectat dacă o avertizez pe-o tânără despre primejdiile care o pot pândi pe stradă?

Dmitri tocmai voi să-i răspundă cu asprime, dar se răzgândi deodată şi încercă să-şi stăpânească supărarea.

— Ce ar fi dacă aţi intra să bem un pahar, replică el atât de binevoitor cât îi puteau permite circumstanţele.

Omul şovăi o clipă, ca şi cum iniţiativa nu i-ar fi pe plac, apoi însă comportarea lui se schimbă brusc.

— Îmi pare rău că v-am provocat neplăceri, dar ştiţi, datoria...

— Ei, lăsaţi asta, haideţi cu mine, repetă dl. Horopolos.

Ascultător, tipul îl urmă. D-ra Grayne stătea încă lângă portal, aşa că grecul se despărţi de ea cu un salut scurt. Apoi îl conduse pe tip în camera sa de lucru superb amenajată şi îi arătă un scaun. Străinul se aşeză cam stânjenit şi îşi ţinu pălăria pe genunchi.

— Nu vă pretind să-mi divulgaţi secretele de serviciu, începu dl. Horopolos cu un zâmbet cuceritor, în vreme ce-i turna musafirului un whisky, la care adăugă apoi sifonul şi cuburile de gheaţă. Dar dacă aveţi într-adevăr misiunea de a mă supraveghea, pot să vă scutesc de o groază de eforturi. N-am deloc dorinţa de-a fi în hâră cu poliţia, dimpotrivă, aş vrea să fiu pe bune cu ea.

Omul tuşi scurt, luă paharul şi-l goli.

— Da, dar eu am datoria să... începu el.

— Asta nici nu contează, îl întrerupse Dmitri, prietenos. Mai întâi de toate trebuie să aveţi grijă de dvs. Asta este prima datorie a oricui. Veniţi în fiecare zi aici?

Străinul, care în cele din urmă se prezentă ca fiind dl. Olcott, dădu din cap afirmativ.

— Doar duminica nu...

Dmitri râse.

— Bine, vă promit că duminica voi fi foarte cuminte.

Şi spunând aceste cuvinte îşi scoase portvizitul şi extrase o bancnotă de zece lire din el.

— Asta chiar n-am cum s-o accept. Aş putea avea cele mai mari necazuri.

— Aiurea! Cine vă ascultă? Chiar credeţi că pe lume sunt doar necazuri? Asta se pare că-i un fel de complex al poliţiştilor.

Mai insistă, şi-n cele din urmă dl. Olcott vârî bancnota fără tragere de inimă în buzunar.

În seara următoare, dl. Horopolos trecu pe lângă el şi Olcott salută respectuos. În cea de-a treia seară, levantinul îl invită din nou în casă.

— Dar tare aş vrea să ştiu ce misiune specială aveţi, spuse el după ce Olcott se aşezase, având în faţa lui un pahar mare cu whisky.

Poliţistul tuşi încurcat.

— Dacă vă voi spune totul, vă aşteaptă mari neplă...

— Neplăceri voiaţi să spuneţi, completă Horopolos supărat. Da, chestia asta am mai auzit-o, parcă! Deci, ce instrucţiuni aveţi?

În cele din urmă omul vorbi.

Olcott avea ordin să supravegheze casa până când d-ra Grayne ieşea, după care mai rămânea încă o oră, pentru a se convinge dacă nu cumva revine.

— Şi dacă trebuie să facă ore suplimentare – ce se întâmplă atunci?

— Atunci urmează să-l anunţ pe dl. – n-aş vrea să spun nici un nume – dacă a părăsit sau nu casa până la ora nouă şi jumătate.

Domnul Demetrios Horopolos surâse dispreţuitor.

— O asemenea poveste ridicolă chiar că nu mi s-a mai întâmplat. Bine Olcott, îţi voi spune când te vei putea duce acasă mai devreme!

Prietenia lui cu secretara evolua aşa cum îşi dorise. Ea acceptase chiar să cineze cu el într-un restaurant select. Dar

Dmitri nici n-avea de gând s-o ducă acolo. La momentul potrivit, doar va schimba locul acţiunii.

Când o rugă în dimineaţa zilei cu pricina, să vină la el seara la ora zece, tânăra făcu totuşi o mină îngrijorată.

— O asemenea masă în doi ar fi foarte plăcută, zise el. Şi ce importanţă are, dacă vom cina în sufrageria mea?

Ea scutură din cap. Deodată tânăra îşi aminti de regulile bunelor maniere şi spuse că ar dori, în această situaţie, să aducă măcar un prieten.

— Dar asta chiar că este o idee imposibilă, zise el zâmbind. Ia mai gândiţi-vă.

Ea se gândi toată ziua şi îşi modifică opinia. Propuse mai întâi ca masa să aibe loc la şapte. Iar după ce el insistă asupra orei nouă, căzură de acord că opt şi jumătate este totuşi convenabil. Şi el trebuie să promită că o va conduce acasă. Dmitri acceptă şi aceasta, fiindcă în mod cert d-ra Grayne era cea mai frumoasă fată dintre câte cunoscuse.

Inspectorul şef Rater şedea la biroul său din Scotland Yard. Prietenul său din America luase loc în faţa lui. Umpluse încăperea cu fumul trabucului său şi-l adormise pe Orator în maniera obişnuită.

— ...vorbesc deci despre individul ăla din Memphis, cel mai abil escroc cu care...

Când *Oratorul* se trezi, musafirul dispăruse. Un curier îl deşteptase pe dl. Rater. Morocănos, Oratorul se uită la raportul doar pe jumătate terminat care se afla în faţa lui şi pe care îl întrerupsese când Snell îşi făcuse apariţia. Documentul trebuia prezentat în dimineaţa următoare înainte de unsprezece, prefectului de poliţie.

Buimac încă, de-abia recepţiona ce-i spunea curierul.

— Despre ce-i vorba? întrebă el şi căscă.

— Acum cinci minute a venit un domn şi mi-a spus să vă predau personal asta.

Dl. Rater luă hârtia mototolită şi o netezi. Bileţelul se părea că era smuls dintr-o agendă. Cele câteva rânduri scrise cu creionul erau tremurate şi neclare:

> *„Pentru numele lui Dumnezeu, ajutaţi-mă! Grecul m-a închis în camera sa de oţel. M-am dus la el ca să cinăm”. Apoi urmau două rânduri ilizibile. „Vă rog, salvaţi-mă!”.*
>
> *Lidia Grayne*

Oratorul era acum perfect treaz. Se uită la ceas – era zece. Lidia se dusese la grec! Orice altă explicaţie era de prisos. În momentul acela nu se gândi în ce chip ajunsese mesajul acesta la el. Asta n-avea nici o importanţă. Sună, dar realiză îndată prezenţa curierului aşa că-i dădu ordin să alarmeze brigada mobilă de intervenţie.

Cinci minute mai târziu maşina poliţiei gonea spre apus într-un tempo care sfida regulile circulaţiei. Cu o smucitură brutală se opri în faţa casei levantinului şi Oratorul fu cel dintâi care sări în stradă.

Sună de două ori, înainte de a i se răspunde şi, spre mirarea lui, îi deschise chiar Dmitri. Purta un halat de casă şi îl privi sumbru pe detectiv.

— Ce doriţi de fapt? întrebă el supărat.

— Vreau să ştiu unde este Lidia Grayne!

— Aici, în nici un caz, răspunse dl. Horopolos furios. Afurisitul ăla de agent al dvs. ar fi putut să vă comunice treaba asta.

— Îmi daţi drumul în casă de buna voie sau aşteptăm până mi se aduce mandatul oficial?

Dmitri deschise uşa şi mai mult, apoi începu să urce treptele. Ajuns sus, se răsuci supărat.

— Unul din oamenii dvs. ar putea măcar să închidă uşa, nu?

D-lui Rater i se părea foarte suspect că nu se zărea nici picior din personalul de serviciu. De abia mai târziu află că se găseau cu toţii într-o parte a clădirii de care te puteai izola încuind uşi.

Dl. Horopolos nu-i conduse pe poliţişti în camera sa de lucru, ci într-un salonaş. Oratorul văzu o măsuţă pregătită pentru două persoane.

— Poate îmi explicaţi acum ce înseamnă vizita dvs.? întrebă grecul indignat.

Inspectorul şef îi întinse biletul pe care-l primise.

Dmitri citi mesajul şi îşi încruntă fruntea.

— Asta-i o minciună ordinară, spuse el furios. Trebuia să vină, dar până la ora asta n-a apărut încă.

— În pivniţa casei aveţi şi o încăpere blindată?

Dl. Horopolos şovăi.

— Da... desigur. Acolo îmi păstrez obiectele de valoare. Doar nu vă închipuiţi că am închis-o acolo pe d-ra Grayne? Asta chiar că ar fi ridicol la culme. V-am spus deja că urma să vină în seara asta dar...

— Aş vrea să văd şi eu camera asta de oţel, răspunse Oratorul decis.

— Dar d-ra Grayne n-a venit – o mai aştept încă. Vedeţi doar că masa era pregătită, că mâncărurile sunt neatinse; este clar: nu-i aici...

— Pentru mine asta nu-i o dovadă. Doresc în primul rând să văd şi eu acea încăpere subterană.

Demetrios Horopolos se făcu mai întâi stacojiu, apoi păli şi arăta de parcă urma să explodeze de ciudă. Într-un târziu merse alături şi după puţin timp reveni cu două cheiţe:

— Ca să potolesc curiozitatea asta afurisită a dvs. – vă voi arăta cămăruţa.

Coborâră împreună o scară îngustă şi, la capătul unui coridor lung, stăpânul casei descuie o uşă de oţel. Aprinse lumina, şi dl. Rater examină încăperea micuţă. Pe console de sticlă se vedeau sute de punguţe de piele.

Dar asta nu-l interesa acum. Observă un scaun, o măsuţă şi un pat de campanie, dar nici urmă de Lidia.

— Mai există o altă încăpere asemănătoare cu aceasta?

— Nu, şi v-am explicat deja de nu ştiu câte ori că d-ra Grayne n-a venit încă.

Oratorul mai privi o dată în juru-i, confuz. Nu putea să înţeleagă ce se întâmplă. Îi jucase cineva o festă? În cămăruţa asta nu se putea ascunde un şoarece măcar!

Când urcară din nou la parter, Demetrios drăcuia şi înjura în cele mai diferite graiuri din pricina deranjului la care fusese supus. Vocea lui deveni din ce în ce mai stridentă până când se frânse. Vâslea disperat prin aer cu mâinile şi briliantele de pe inelele sale scăpărau mii de reflexe.

— Este foarte interesant că vă agitaţi într-un asemenea hal, dar să ştiţi că sunt într-adevăr îndreptăţit să vă percheziţionez casa. Şi nici acum nu sunt chiar încredinţat că tânăra nu-i pe aici, pe undeva.

— Atunci n-aveţi decât să căutaţi prin toată clădirea! urlă dl. Horopolos.

Aceasta era o invitaţie pe care Oratorul n-avea cum s-o rateze.

Dar oricât de mult se străduiră funcţionarii săi, nu reuşiră să găsească nimic, şi-n cele din urmă, stupefiat, inspectorul şef

trebui să se înapoieze la maşina de intervenţie, fără să fi făcut vreo ispravă.

Dmitri bubui uşa în urma lor şi intră spumegând în camera sa de zi, unde începu să se plimbe nervos încoace şi încolo. Tocmai voia să sune un servitor pentru a-i spune să debaraseze măsuţa din salon, când se auziră ciocănituri în uşa de jos. Poate că era Lidia! Inima lui începu să bată mai repede. Se grăbi să ajungă acolo şi deschise brusc uşa...

În faţa lui se afla dl. Olcott.

— La dracu, ce mai vrei şi dumneata?

— Lăsaţi-mă să intru, îl rugă omul cu glas scăzut. Vin chiar de la dl. Rater. M-a beştelit îngrozitor. A percheziţionat camera blindată?

— Sigur că a făcut asta, răspunse Demetrios excedat.

Închise uşa şi urcară spre salonaşul unde se afla măsuţa pregătită pentru cină.

— Şi ce doreşti? N-am ce zice, m-ai ajutat grozav! Ai văzut-o cumva pe d-ra Grayne, sau ai îndepărtat-o de aici?

Olcott dădu din cap nerăbdător.

— Vreau doar să ştiu, d-le Horopolos dacă inspectorul şef a luat cu sine cheile de la camera blindată.

— Bineînţeles că nu!

— Sunteţi absolut sigur? întrebă omul, grav.

Levantinul băgă mâna în buzunarul halatului său de casă şi scoase o verigă pe care se aflau două cheiţe.

— Vedeţi, astea sunt.

— Atunci, daţi-le încoace imediat şi nici o mişcare de prisos, altfel vă zbor creierii, replică dl. Olcott, în mâna căruia apăru ca prin farmec un Browning.

Dl. Horopolos aproape că leşină de spaimă. Nu opuse nici o rezistenţă când fu legat şi i se puse şi un căluş. Apoi, dl. Olcott

coborî în pivniţă învârtind pe deget veriga cu cheiţele, pentru a cerceta comorile camerei de oţel.

Când *Oratorul* reveni la Scotland Yard, dl. Snell şedea pe locul său obişnuit. Dar dl. Rater nu avea dispoziţia necesară să-i asculte poveştile. Cum însă căpitanul cunoştea şi el foarte bine metodele infractorilor, îi spuse, în câteva cuvinte ce i se întâmplase.

— Ei, drăcie! exclamă americanul. Asta cam miroase a individul ăla rafinat din Memphis. Este cel mai mare escroc, cel mai mare şarlatan la momentul actual. Lucrează mereu împreună cu nevastă-sa. Are un păr galben ca paiul şi ochi albaştri. Şi ştia să aranjeze astfel lucrurile, încât cineva să se îndrăgostească de ea. Dar are grijă să aleagă întotdeauna ca victimă pe câte un tip cu caracter dubios. După asta apare soţul ei, individul din Memphis, se dă drept detectiv şi-i fură omului tot ce nu-i bătut în cuie. Aş paria că...

Înainte ca dl. Snell să poată termina ultima propoziţie, Oratorul se grăbi să ajungă la maşina de intervenţie, pe care şoferul tocmai se pregătea s-o vâre în garaj. Sări pe treapta automobilului şi făcu semn unor detectivi care procedară identic. Când ajunse în casa levantinului, sparse uşa salonaşului şi-l eliberă pe proprietar. Între timp, „tipul rafinat din Memphis/SUA” plecase de o bună bucată de vreme împreună cu blonda lui soţie spre apus, într-o maşină rapidă...

VI. ARSENIC ŞI HAINE ARSE

Cu toate că inspectorul şef Rater era o persoană care gândea modern şi acţiona tot aşa, avea o aversiune inexplicabilă împotriva noilor descoperiri. Un admirator entuziast îi dăruise un aparat de radio preţios, dar scula rămase timp de şase luni ignorată într-un colţ. Când Oratorul se hotărî într-o bună zi s-o pună în funcţiune, constată că are totuşi o defecţiune, astfel că mai trecură alte şase luni până se hotărî să ducă drăcia la reparat.

Încetul cu încetul se obişnui cu aparatul – mai cu seamă îi convenea că puteai să auzi alţi oameni vorbind, fără a fi nevoit să le răspunzi. în fiecare zi îşi consulta gazeta pentru a afla programul, şi seara căuta emisiunile ce-l interesau.

Muzica simfonică sau operele nu-l prea entuziasmau, în schimb se concentra pe conferinţe. Câteodată, îl scula din somn jazbandul hotelului-restaurant ORPHEUM, alteori se trezea de la sine. Din când în când asculta şi muzică de dans, transmisă direct din sălile respective. Cel mai mult îl interesau în asemenea cazuri fragmentele din discuţiile captate de microfoanele sensibile în intervalul dintre două dansuri.

Odată auzi vocea unui domn care vorbea despre comerţul său. îl desluşi atât de clar, de parcă acesta s-ar fi aflat în faţa lui.

„...Nu mă mulţumesc niciodată doar cu faptul că avem o evidenţă exactă. Ştiam întâmplător că ne-a scris la Glasgow...”

Aici îl întrerupse râsul unei doamne.

«...şi azi dimineaţă l-am întâlnit la ştrand pe răul platnic. „Hello!” i-am spus. „Dvs. ne mai datoraţi încă opt shillingi”. Curios însă că mi-am adus îndată aminte de figura lui, cu toate că nu-l văzusem decât o singură dată... nu, arsenic furnizăm doar reprezentanţelor noastre.»

Probabil că toată lumea cunoaşte legea reiteraţiei întâmplărilor. Dacă într-o dimineaţă medicul vă va vorbi despre virtuţile curative ale foilor de siminichie, puteţi fi convinşi că încă în aceeaşi seară, discutând cu o cunoştinţă, veţi auzi acelaşi cuvânt. Oratorul, care credea întrucâtva în veridicitatea acestei legi, nu fu deloc surprins, când în dimineaţa următoare, citind raportul directorului poliţiei din Wessex despre asasinatul Fainer, dădu peste cuvinţelul a r s e n i c.

Scotland Yardul fusese informat relativ târziu despre acest caz. Doamna Fainer fusese arestată şi aştepta în închisoare începerea procesului. Oratorul citi documentul cu meticulozitatea lui obişnuită.

„...nu sunt absolut deloc convins că femeia aceasta este o asasină”, scria directorul de poliţie, un prieten al d-lui Rater. „Nu sunt mulţumit nici de prestaţia detectivilor mei, deşi, de obicei se descurcă mulţumitor. Îmi pare rău că nu m-am adresat mai de mult Scotland Yard-ului. Dar dacă vă este cumva posibil, v-aş ruga să vă deplasaţi la noi, deşi sunt convins că orice încercare de a elucida cazul, este inutilă”.

Oratorul luă raportul şi se duse cu el la prefectul de poliţie. Cum nu erau alte urgenţe, obţinu aprobarea de a merge la Burntown. Prietenul său îl aştepta la gară.

— Dezbaterile încep deja de săptămâna viitoare, şi nu întrezăresc posibilitatea ca dvs. să puteţi strânge până atunci suficient material care ar putea-o scoate de sub acuzaţie. Dovezile pe care le deţinem sunt arhisuficiente pentru a o da pe mâna călăului. Îmi pare într-adevăr rău de ea, adăugă el, este o făptură frumoasă şi era mult prea bună pentru soţul ei, un individ neîngăduitor şi cusurgiu, care pe deasupra mai era şi invalid parţial, şi care o chinuia de dimineaţa până seara. A fost cumva îndreptăţită s-o facă – dacă a făcut-o într-adevăr.

Răposatul dl. Fainer fusese un comerciant bogat, care, de-abia trecut de treizeci de ani, se retrăsese din afaceri. Zece ani mai târziu se căsătorise cu tânăra care era acum întemniţată. N-avusese parte de-o viaţă fericită alături de el, deoarece era un bărbat dur, cu care nu te puteai înţelege. Dar după toate aparenţele, femeia-şi dusese povara, fără să se plângă şi fără să crâcnească. Nu prea avea nici cunoştinţe. Era prietenă doar cu dl. Alexander Brait, care deţinea reprezentanţa unor firme importante şi care avea o agentură generală. Dl. Brait era un cetăţean cu mare vază în Burntown. Activa în cadrul asigurărilor sociale pentru mineri, era un bun vorbitor şi membru al corului bisericii, se interesa de tot felul de activităţi cu scopuri filantropice şi se bucura de un foarte bun renume.

— Fără nici o îndoială, răposatul Fainer avea mai multă încredere în amicul său Brait decât în oricare altul, îl informă colegul pe dl. Rater. Asta-i uşor explicabil, dacă ne gândim că Brait are un caracter deschis şi liber, cu simţul umorului şi care prin conversaţia sa – deseori cu tentă glumeaţă – reuşea să-l smulgă pe Fainer din starea-i depresivă. Prin asta a reuşit să uşureze întrucâtva şi viaţa femeii. Este de-a dreptul tragic că tocmai el e martorul principal al procuraturii.

— Cum adică? A văzut că i-a dat otravă? întrebă inspectorul şei.

Spre marea lui mirare, constată că prietenul dădea din cap, afirmativ.

— După toate aparenţele, a fost otrăvit în timp ce bea ceaiul. În încăpere se aflau Fainer, soţia sa şi Brait. Doamna Fainer i-a întins soţului o farfurie cu prăjituri. După asta, bărbatului i-a venit rău. În dimineaţa următoare, a murit. Autopsia a stabilit că era vorba de otrăvire cu arsenic. Brait n-a ştiut nimic despre asta, fiindcă a plecat imediat după ce s-a servit ceaiul. A aflat-o abia în ziua următoare şi a ajuns apoi într-o situaţie imposibilă. Şi asta fiindcă o întâlnise pe d-na Fainer în după-amiaza zilei când se întâmplase nenorocirea şi ea-l rugase să-i *procure arsenic de la o farmacie*! Dl. Brait a fost consternat vizavi de o asemenea pretenţie, n-a vrut însă să jignească şi i-a spus că nu poate să procure aşa ceva decât dacă îi explică farmacistului pentru ce îi trebuie şi-i prezintă concomitent şi reţeta. D-na Fainer se zăpăci, atunci foarte tare şi-l rugă să renunţe. Când a ajuns mai târziu la ceai, doamna n-a mai amintit nimic despre asta.

— S-a găsit mai târziu arsenic în casă?

— Nu. Cu toate că am căutat pretutindeni, n-am reuşit să găsim cea mai mică urmă. N-am reuşit să aflăm nici de unde-l cumpărase. Ea contesta ritos că şi-ar fi otrăvit soţul. Confirma că l-a întâlnit după amiaza pe Brait în oraş, şi anume pe strada principală pe care sunt înşirate magazinele – aşa cum spune şi el – dar pretinde ferm că n-a vorbit cu el despre arsenic. Brait nu şi-a exprimat uimirea în legătură cu asta. Este un tip inteligent şi îşi dă seama că o femeie care se găseşte într-o astfel de situaţie trebuie să mintă ca să-şi salveze viaţa.

— De cât timp e Brait în oraşul ăsta?

— Are aproximativ cinci ani deja. Este bine văzut aici – chiar foarte bine.

Şi Oratorul fu obligat să asculte din nou înşiruirea meritelor acestui bărbat.

— Doamna avea vreun amant? îşi întrerupse el prietenul.

— Nu, dragule, nici vorbă de aşa ceva. Am încercat pe toate căile să aflăm câte ceva, dar nu există nimic ce ar putea constitui un indiciu în acest sens.

— De fapt, nu-mi dau seama cum aş putea să vă ajut în elucidarea cazului. Cel mult ar trebui să arătăm de unde provine arsenicul.

— Da, aşa e, răspunse colegul lui Rater. Exact în chestiunea asta detectivii mei au dat chix.

În acel moment, Oratorul îşi aminti întâmplător de fragmentul de discuţie surprins la radio, şi-l sună îndată pe chelnerul şef de la ORPHEUM, pe care-l cunoştea personal.

— Domnii vorbeau despre arsenic? Trebuie să fi fost în mod sigur dl. Langfort din Glasgow. Este proprietarul unei mari uzine chimice. Este aici de ieri, şi mâine pleacă iar la Glasgow. Doriţi să vorbiţi cu dânsul?

— Da, dacă se poate.

Dl. Rater trebui să aştepte cinci minute până dl. Langfort fu chemat. Recunoscu îndată vocea pe care o auzise aseară în difuzor. Se prezentă – şi dl. Langfort fu foarte impresionat – şi-i explică rostul convorbirii.

— Ce curios că am fost auzit la radio?! Treaba asta cred că ar interesa-o mult şi pe soţia mea! Într-adevăr, am vorbit despre arsenic. Dar v-aş fi foarte recunoscător, dacă n-aţi aminti că mă întreţineam cu o doamnă...

Oratorul zâmbi şi-l linişti în această privinţă.

— Este vorba despre un bărbat pe care l-am întâlnit ieri pe stradă. Trebuie să fie un voiajor sau reprezentantul unor mari firme. Întâmplător mi l-am reamintit. A cumpărat de la mine o livră de arsenic – pot chiar să spun şi data exactă când a făcut-o. Memoria mea nu mă trădează...

Oratorul îl lăsă să vorbească cinci minute despre sine, înainte de-ai reaminti politicos subiectul propriu-zis al convorbirii.

— Doriţi să aflaţi cum îi cheamă? Numele său este Grinnet. Şi avea un magazin în Bristol. După câte ştiu, se ocupa şi cu un modest negoţ cu coloniile, dar tipul n-a plătit. După atâţia ani, l-am întâlnit aici, în Londra!

— Şi măcar a plătit acum?

— Puteţi fi convins, spuse dl. Langfort triumfător. Era foarte prietenos şi ar fi vrut să povestească tot ce ştia, dar Oratorul temperă avalanşa de cuvinte ale omului, fiindcă nu-l interesau decât unele amănunte. Îşi făcu şi câteva notiţe, deşi nu era deloc convins că vor avea cândva vreo importanţă practică pentru el.

Cină cu prietenul şi colegul său şi-l întrebă cu ocazia asta dacă o poate vizita pe doamna întemniţată.

— Sigur că da. Mâine dimineaţă chiar. Voi avea grijă ca toate formalităţile să fie rezolvate. Ce-i drept, nu-mi vine a crede că va avea ce să vă spună, şi-mi pare rău dacă în felul ăsta contribui poate şi mai mult la strângerea unor probe împotriva ei. Dar poate că izbutiţi să vorbiţi cu ea şi o faceţi să devină mai rezonabilă. Eventual n-ar strica să-i sugeraţi că o mărturisire completă o poate salva de la pedeapsa capitală.

În dimineaţa următoare, la ora nouă, Oratorul trecu prin intrarea sumbră a închisorii Wilsey şi fu condus la sala de aşteptare a sectorului feminin. De îndată se deschise o uşă în partea opusă şi femeia intră în încăpere. Arăta palidă şi apatică, dar avea ţinută.

Oratorul nu era defel sentimental, dar niciodată încă o femeie frumoasă nu-i păruse atât de captivantă şi de atractivă. Înfăţişarea ei îl cutremură. Dar n-ar fi ştiut să spună dacă îl îngrijora situaţia disperată în care se afla, sau dacă nu era decât un reflex al comportării ei liniştite, care vorbea atât de convingător despre conştiinţa nevinovăţiei.

— Sunt inspectorul şef Rater de la Scotland Yard, spuse el prietenos, şi aş dori mult să vorbesc cu dvs.

Ea închise o clipă ochii şi dădu din cap obosită.

— Nu ştiu ce v-aş putea spune. Le-am povestit deja totul celorlalţi domni.

El păşi spre masă, se aşeză chiar lângă ea şi-i făcu semn gardianului să se retragă într-un colţ al spaţioasei încăperi.

— Eu vă voi pune întrebări şi dvs. veţi răspunde.

— Vreţi probabil să ştiţi de unde era otrava? Nu ştiu. Am explicat lucrul acesta de atâtea ori. Nici măcar nu mă aştept să credeţi asta...

— Procesul începe săptămâna viitoare. Rămâneţi la varianta dvs. privind discuţia cu dl. Brait?

— N-am vorbit niciodată cu dl. Brait despre otravă. Pot să jur asta. Probabil că n-ar avea însă importanţă.

— V-aţi întrebat de ce oare dl. Brait contestă declaraţiile dvs.?

Ea dădu din umeri!

— Nu-mi dau seama.

Oratorul avea o capacitate uimitoare, ba chiar de-a dreptul extraordinară de transpunere, de penetrare în eul celor care îl interesau.

Ridicatul din umeri şi tonul vocii îi relevară mai multe decât ar fi reuşit să bănuie d-na Fainer.

— Sunteţi foarte prietenă cu dl. Brait?

— Nu, răspunse ea şovăind, nu prea.

— A încercat vreodată să se apropie de dvs., să schimbe natura relaţiilor?

— N-aş vrea să vorbesc despre asta.

— Nu v-a făcut nici o declaraţie de dragoste?

Ea-l privi perplexă.

— Cine v-a spus asta?

— Deci v-a făcut-o?

Ea oftă:

— Într-un anume fel, da. Dar de unde ştiţi asta?

— Cum arată acest domn Brait?

O privire sfioasă, mirată, îl atinse.

— Nu l-aţi văzut până acum?

— Nu, până acum n-am avut de a face decât cu directorul poliţiei. Nu ştiu, d-na Fainer, dacă mă credeţi, dar aş vrea într-adevăr să vă ajut şi nu vă întind deloc capcane, dacă vă întreb ceva.

Ea îl privi mult timp, examinându-l cu atenţie.

— Vă cred, răspunse ea apoi. Am mai auzit numele dvs., d-le Rater. Nu vi se mai spune şi Oratorul? Un zâmbet uşor îi alunecă peste trăsăturile palide ale feţei. Astăzi vă justificaţi din nou acest supranume.

Nu se putu împiedica să nu roşească uşor.

— S-ar putea să aveţi dreptate, spuse el rezervat. Dar nu vreţi să-mi istorisiţi mai multe despre dl. Brait?

Povestea ei nu fu prea lungă. De două ori avusese câte un asemenea incident neplăcut cu el, ba dl. Brait îi trimisese şi câteva scrisori.

Oratorul ştia că-i trece sub tăcere cât de neplăcute fuseseră pentru ea acele scene.

— Aţi păstrat scrisorile?

Ea şovăi din nou.

— Da. N-aş fi vrut s-o fac, dar a trebuit totuşi, pentru cazul când... Vedeţi, soţul meu era convins de caracterul integru al d-lui Brait, dar eu m-am temut întotdeauna foarte tare de acest domn. Am pus scrisorile într-o casetă şi am încuiat-o, dar cred că soţul meu a deschis-o în absenţa mea. După un timp oarecare, când am umblat iar prin ea, am constatat că ele nu mai sunt acolo. Nu ştiu cum de i-a venit în gând să caute în casetă, fiindcă, de obicei, nu ţin în ea decât hârtie de scris.

— Soţul dvs. v-a spus ceva despre asta?

— Nu.

— Poate că scrisorile au fost furate de careva dintre servitori. Sunteţi chiar sigură că scrisorile au fost într-adevăr scoase de acolo? Poate că mai sunt încă înăuntru?

— Sunt foarte sigură de ceea ce vă spun. Cu puţin timp înainte de arestare, am mai controlat-o. Caseta se află la poliţie acum. Dar în ea nu s-a găsit nimic incriminant împotriva mea.

Ea zâmbi din nou.

— Şi nu-mi spuneţi cum arată acest Brait?

Îl descrise în câteva cuvinte.

— În unele privinţe caracterul său are destule părţi rele – poate nici n-ar trebui să-i impuţi că s-a îndrăgostit. De nu mi-ar fi făcut asta! Arată destul de bine, dar este mult mai în vârstă decât s-ar crede în primul moment. Probabil că-l veţi vedea şi dvs.

— Da, în seara asta voi sta de vorbă cu el, răspunse dl. Rater, şi spre marea ei mirare, se ridică. Cred că nu mai este cazul să vă pun alte întrebări. Cel mult, să-mi spuneţi ce fel de încuietoare are caseta dvs., una simplă sau...?

Ea clatină din cap negând.

— Nu, şi asta e iarăşi de mirare. Caseta este un dar de nuntă şi are o yală. Singura cheie a acestei broaşte se afla la mine.

— Dar de ce vă păstraţi hârtia de scris în casetă?

Ea roşi.

— Soţul meu nu vedea cu ochi buni faptul că scriu. Era într-adevăr foarte zgârcit şi în fiecare dimineaţă îmi număra colile de pe birou. Trebuia să justific orice coală de hârtie sau plic. Pare caraghios, nu? Din cauza asta, îmi cumpăram hârtie de scris din oraş şi o păstram în casetă. Era mereu gelos pe faptul că mai cultivam încă vechile amiciţii şi că mai corespondam cu unele doamne, pe care le ştiu din timpul anilor de şcoală. Lucrul acesta îl veţi putea uşor dovedi, dar nu ştiu la ce v-ar ajuta.

— De când aţi fost arestată n-aţi povestit nimic poliţiei despre declaraţiile de dragoste ale lui Brait?

Ea se înfioră.

— Nu m-am gândit că asta mi-ar ajuta la ceva.

Oratorul părăsi închisoarea cu convingerea fermă că femeia era nevinovată, şi n-ar fi fost pentru prima oară în viaţa lui când s-ar fi situat de partea apărării. Niciodată însă până atunci simţul său lăuntric nu pledase atât de hotărât în favoarea unui învinuit, ca în acest caz.

Se întâlni în seara respectivă şi cu dl. Brait şi îi spuse că discutase cu d-na Fainer la închisoare, şi că arestata stăruia asupra depoziţiei ei, că nu au vorbit niciodată despre arsenic.

Dl. Brait făcu o figură tristă.

— Chiar mi-aş fi dorit să n-o întâlnesc în acea zi. Nu avusesem nici măcar intenţia să mă duc în oraş. A fost o pură întâmplare că am întâlnit-o mai târziu. Chiar ţin la doamna.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? O iubiţi?

Dl. Brait se înroşi.

— Nu ştiu cum de-aţi ajuns să-mi puneţi o astfel de întrebare, răspunse el cam de sus. Îmi place mult de ea, fiindcă este o apariţie interesantă. Cu soţul ei am fost în relaţii şi mai strânse decât cu ea. Asta-i totul.

— Aţi adresat scrisori doamnei?

Omul zâmbi.

— A afirmat ea asta? Ei, atunci nu contest. I-am trimis câteva scurte mesaje, despre faptul că voi veni seara pentru un joc de cărţi şi altele de acest fel. Credeţi că i-am mai scris şi altceva?

— Eu nu cred nimic, eu doar vă întreb, ripostă Oratorul scurt.

După ce Brait plecă, directorul de poliţie – în al cărui birou avusese loc discuţia – îi făcu imputări colegului său.

— N-ar trebui să vă purtaţi în felul acesta cu Brait. Este vorba totuşi despre un om foarte onorabil şi respectat. N-a făcut rău nimănui. Dar ce impresie aveţi despre d-na Fainer?

— Am cea mai bună părere despre ea.

În ziua următoare, dl. Rater se sculă foarte matinal şi tânărul detectiv care-i fusese repartizat ca ajutor, îi aduse diferite noutăţi interesante.

— Tânărul curier al lui Brait şi-a pierdut postul fiindcă şeful său l-a prins fumând în timpul orelor de serviciu. Am stat de vorbă cu el, e un băieţaş deştept.

— Nu suport băieţaşii deştepţi, mormăi Oratorul. Mi-e de ajuns dacă sunt cuminţi şi normali.

Mai târziu totuşi fu obligat să aprecieze inteligenţa tinerelului, când prin intermediul acestuia, obţinu o anume agendă. În zilele următoare dl. Rater vizită de trei ori un oraş învecinat, care se afla la o distanţă de trei mile. Asta o făcu doar fiindcă de acolo putea telefona fără a stârni atenţia centralei locale. Avu convorbiri interurbane cu St. Helens din Lancashire şi cu un paroh dintr-un oraş din Somerset. Când reveni seara la Burntown, clarificase deja totul, exceptând misterul casetei încuiate.

Directorul poliţiei o păstra în biroul său.

— N-are nici o valoare, D-na Fainer ne-a dat şi cheia. Dar înăuntru nu-i decât hârtie nescrisă.

— Mai este încă înăuntru?

— Cred că da, răspunse mirat prietenul şi aduse caseta. Poftim şi cheia.

Dl. Rater descuie şi săltă capacul.

Înăuntru se afla aproximativ o duzină de coli de scris de diverse mărimi şi cinci-şase plicuri.

— Oare de ce o fi cumpărat hârtie de scris cu formate atât de diferite? întrebă inspectorul şef.

Luă cele trei coli care se aflau deasupra şi le puse pe masă. Alături le întinse şi pe celelalte, care erau mai mari.

— Şi de ce o fi păstrat hârtia asta de scris care este un pic pătată?

— Da' cum Dumnezeu să ştiu şi asta?

Dl. Rater zâmbi, ceea ce se întâmplă destul de rar.

— Iau cu mine colile astea, dacă n-aveţi nimic împotrivă. Mâine plec la Londra, duminică revin. Dar înainte de a pleca, aş vrea să mai vorbesc odată cu d-na Fainer.

Avu cu ea o discuţie ciudată. Când intră de astă dată, pasul ei era mai sigur şi apatia îi dispăruse din trăsături.

Şi totuşi ţinuta asta schimbată avea un cu totul alt motiv decât îşi închipuise el.

— Am renunţat, spuse ea. Aşa e cel mai bine, şi mi-e mult mai uşor. Îmi doresc doar ca procesul să se termine cât mai repede.

— Nu aveţi voie să vorbiţi astfel, răspunse el sumbru.

O clipă doar ochii ei străluciră, dar imediat lumina lor păli.

— D-le Rater, chiar dacă juraţii, printr-o întâmplare norocoasă pe care nu mi-o pot imagina, m-ar găsi nevinovată, viaţa tot n-ar mai avea vreo raţiune pentru mine. Sunt stigmatizată pentru vecie. Ar trebui să părăsesc ţara, şi bărbatul nu mi-a lăsat nimic.

Cu câteva ceasuri înainte de a muri şi-a schimbat testamentul fiindcă era convins că l-am otrăvit. Nu mă mai simt în stare, astfel împovărată, să reiau lupta pentru existenţă.

— Dar puteţi să vă recăsătoriţi, replică Oratorul, fără s-o privească.

Ea îl privi într-un fel ciudat.

— Cât sunteţi de deosebit, d-le Rater! Nu semănaţi defel cu descrierile pe care le-am citit despre dvs. prin ziare.

El se ridică şi îşi drese vocea.

— Trebuie să priviţi cu totul altfel viaţa.

— Dar ce, credeţi că juraţii mă vor achita? întrebă ea surprinsă.

— Nu numai că o cred, o ştiu chiar foarte sigur. Vedeţi, femeia de serviciu a păstrat haina, ca să poată petici pantalonii băieţaşului ei.

Ea-l privi de parcă ar fi avut în faţă un ins beat, şi el reuşi să-i citească gândul în privire.

— Nu, nu sunt nebun, spuse el şi părăsi camera rapid.

Tânărul detectiv dăduse de femeia de serviciu cu ocazia cercetărilor sale, iar un referat al d-lui Rater – în care acesta opina ca poliţistul să fie transferat la comandamentul poliţiei Londoneze – fusese deja expediat pe adresa Scotland Yard-ului.

Oratorul rămase la Londra două zile, apoi reveni la Burntown cu trenul de ora şase. Colegul său îl luă iarăşi de la gară.

— Conform dorinţei dvs. l-am rugat pe dl. Brait să vină la biroul meu, spuse el cam scurt.

Deja regreta că se adresase Scotland Yard-ului.

— Dar n-aş vrea să-l jigniţi iarăşi, continua el. Ne-a fost de mare folos şi ne-a furnizat toate informaţiile posibile.

— Nu ştiu dacă-l voi supăra sau nu, dar am reuşit să aflu, ceea ce dvs. doreaţi, şi ar trebui de fapt să fiţi mulţumit.

— Aţi aflat de unde provenea otrava?

Oratorul dădu afirmativ din cap, dar nu mai continuă discuţia.

Când ajunseră la poliţie, în birou se mai aflau şi alţi doi detectivi. Dl. Brait se ridică şi-l salută pe Orator surâzând. Dar dl. Rater nu-i observă mâna întinsă...

— De cât timp locuiţi la Burntown? întrebă el fără alt preambul.

— De cinci ani.

— Unde aţi locuit mai înainte?

Dl. Brait îi explică.

— Acolo aţi avut şi o agentură generală?

Martorul dădu din cap, aprobând.

— Aţi fost foarte surprins, când d-na Fainer v-a rugat să cumpăraţi arsenic pentru ea?

— Desigur.

— Nu v-aţi ocupat niciodată cu vânzarea acestei otrăvi?

— Nu, răspunse dl. Brait răspicat.

— N-aţi cumpărat niciodată livre întregi de arsenic de la fabrică? Vă întreb asta, fiindcă în ziua în care a murit dl Fainer, aţi primit de la producător un pachet recomandat în registrele dvs. se regăseşte la poziţia „Chimicale”, dar am găsit firma din St. Helens, care v-a furnizat otrava.

Brait dădu din cap liniştit.

— Da, acum mi-aduc aminte. Am cumpărat o livră, sau poate doar o jumătate – nu mai ştiu exact şi în aceiaşi zi a fost expediată unui client din Shanghai.

— Cine era acest client?

— Asta chiar că nu mi-o amintesc acum...

— Aveţi recipisa de predare pentru coletul recomandat trimis la Shanghai, da sau nu?

Dl. Brait şovăi o secundă.

— Nu l-am trimis recomandat.

— De ce nu? Firma din St. Helens avea comanda din partea dvs. să vă trimită arsenicul recomandat. De ce aţi trimis această substanţă atât de toxică în China, fără a respecta măsurile de siguranţă?

Dl. Brait nu răspunse.

— La ce oră aţi depus coletul la poştă?

— La unu, răspunse dl. Brait imprudent.

Oratorul profită imediat de această greşeală.

— Cum adică?! La zece minute înainte de a vă despărţi de dna. Fainer? Aveaţi deci atunci otrava în buzunar?

Dl. Brait se înroşi, apoi păli.

— Nu mai răspund la nici o întrebare, replică el furios.

— Ba dimpotrivă, veţi răspunde la toate întrebările pe care vi le voi pune! spuse inspectorul şef, tăios. Nu v-aţi dus imediat la poştă?

— Nu, pachetul l-am expediat de-abia seara, explică dl. Brait posomorât.

— Asta înseamnă că aveaţi la dvs. arsenicul când aţi apărut la ceaiul familiei Fainer? Presupun că învelişul pachetului s-a rupt puţin în buzunarul sacoului dvs., când v-aţi dus acasă. A doua zi aţi ars sacoul. Dar ghinion – femeia de serviciu l-a luat pentru a face petece din el. Haina nu era complet arsă, buzunarele tot aşa... Şi într-unul din ele se găsesc urme de arsenic. Ce spuneţi despre asta?

Dl. Brait respira greu...

— Şi să vă mai spun ceva, continuă dl. Rater. Acum cinci ani aţi mai procurat arsenic de la o firmă din Glasgow, dar marfa n-aţi plătit-o decât de curând, când furnizorul v-a întâlnit la Londra întâmplător. Persoana respectivă va fi şi ea convocată ca martor la proces, în vederea unei identificări. Şi în legătură cu prima livrare de arsenic – marfa vi s-a trimis în oraşul unde aţi

locuit mai înainte şi unde aveaţi o agentură generală. Şi acel arsenic l-aţi expediat în China?

Dl. Brait nu răspunse nici de astă dată.

— Soţia dvs. a murit trei zile mai târziu!

Acum bărbatul sări în sus furios.

— Cum de vă permiteţi aşa ceva? strigă el ieşindu-şi din fire. De ce să-l fi ucis pe dl. Fainer – doar era cel mai bun prieten al meu!

— Fiindcă o iubeaţi pe soţia lui şi fiindcă i-aţi făcut în scrisorile dvs. propunerea să fugă cu dvs.

— Pentru a vă crede, ar trebui mai întâi să prezentaţi aceste scrisori!

— Voi face şi lucrul acesta. Am găsit şase bucăţi într-o casetă a d-nei Fainer. Ea credea că au fost scoase de acolo, dar se înşela. Ce-i drept, cerneala se estompase complet. Iar cine scrie *billet doux*-uri[11] cu cerneală simpatică, este un ticălos. Arestaţi-l!

Un detectiv sări la uşă pentru a-l intercepta pe dl. Brait, care încercase să fugă. Criminalul şovăi o clipă ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă, apoi smulse revolverul din buzunar, mai-nainte ca Oratorul să-l poată ajunge.

Răsună o împuşcătură şi dl. Brait căzu pe podea.

Procesul împotriva d-nei Fainer – acuzată că şi-ar fi ucis soţul – dură foarte puţin, şi după aceea Oratorul o rugă să-l însoţească până la Londra în maşina sa sport.

Tot drumul nu vorbi nimic, exceptând momentul când se opriră pe creştetul unui deal. De acolo aveai o perspectivă splendidă asupra unei văi largi şi minunate, prin care trecea un

[11] Scrisori de dragoste (lb. franceză).

râu cu numeroase meandre. Ce-i drept, vorbi îndelung şi insistent[12].

Soţia îi mai reaminti apoi deseori de această încălcare plină de urmări greu previzibile a principiului său sfânt.

Versiune eBook: v1.0 hy_21/06/2011

[12] Iată excepţia despre care vorbeam când l-am prezentat pe dl. Rater.